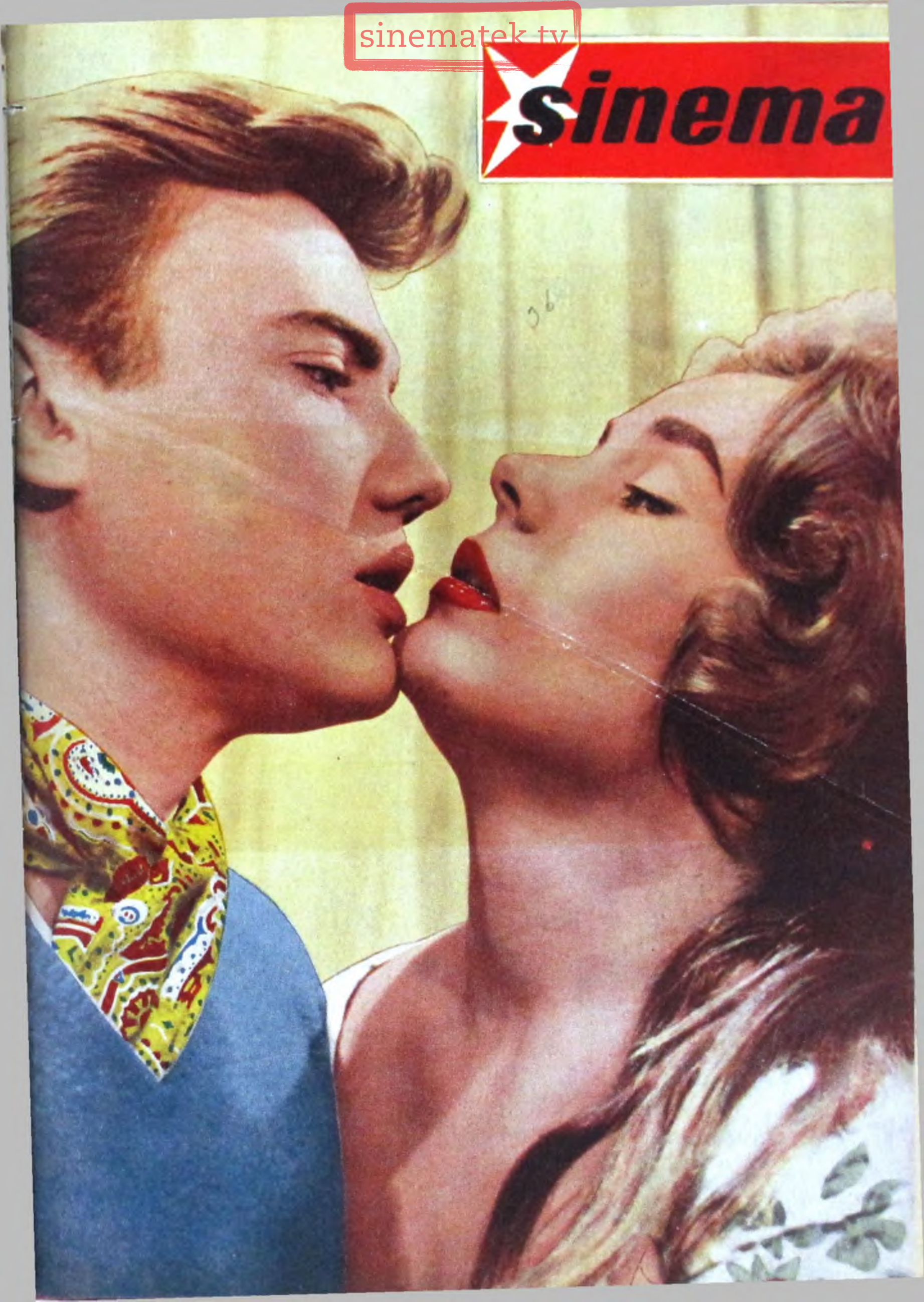
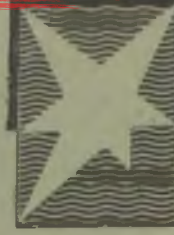

sinematek tv

sinema

POSTA KUTUSU

sinema

19 TEMMUZ 1961
CİLT : 2 SAYI : 36
FİYATI : 150 KURUŞ

Sahibi : **Turhan BOZKURT**
Yazı İşleri Md. : **Rebiî YURDATAP**

Hazırlayanlar : **Tolun AY, Hayri CANER, Kudret YÜKSEL, Orhan ÖZTÜRK**

YAZI AİLESİ : Sadri ALIŞIK, Tolun AY, Hayri CANER, Ülkü ERAKALIN, Oğuz EROL, Bertan KAM-OĞLU, Oktay OKAN, Ağâh ÖZGÜÇ, Güngör ÖZSOY, Yücel ÖZTURAN, Orhan ÖZTÜRK, Halil REFİC, Merâl SAYIN, Engin SUNAR, Özay SUNAR, Erol TANNERİ, Doğan TURAL, Engin ÜNSAL, Melih VASSAF, Kudret Yüksel, Kaya A. ZEREN.

FOTOĞRAFLAR : BELLÂ FOTOĞRAF Stüdyosu, Fazıl DURUKAN (T. A. P.) ve Foto STİL.

İDAREHANE : Cağaloğlu, Servili Mescit Sk. Kurtiş Hanı No. 107.

Abone bedeli : 60.— T.L. (Bir yıllık). İlan bedeli : Cm. 20.00 T.L.

İLÂN MÜRACAAT : ÖZGÜ REKLAM 22 38 71

İç sayfeler dizgi ve baskı : ERCAN Matbaası

Kapak klişeler : Birlik Klişe - Nişan Hızlan

Kapak baskısı : Karadeniz Matbaası. Tel: 22 91 08.

Tablo baskı : APA Ofset Basımevi

Ön kapak : Göksel ARSOY ile Muhterem NUR «Unutamadığım Kadın» adlı kordelenin bir sahnesind.

(Foto : MELEK FİLM)

Arka kapak : Muzaffer TEMA ile Leylâ SAYAR

(Foto : SİNEMA - BELLÂ)

Renkli tablo : Peri HAN (Foto: SİNEMA - BELLÂ)

SAYIT EMRE (Adapazarı)

Maalesef müsabakamız sona ermiş bulunuyor.. Herhalde şimdiye kadar finallere girmediğinizi dergimizdeki yazılardan öğrenmişsinizdir. Selâmlar.

ALİ ULUKÖYLÜ (zmir)
Bu konuda biraz daha sabırlı olmanız ve kültürünüzü arttırmanız gerekmektedir. Selâmlar.

AHMET ÇAĞLI — Adana)
Geçenlerde tertiplediğimiz «Artist Yarışması» nı her yıl tekrarlamak karındayız. Bu müsabakaya katılmak için sadece «SİNEMA» okuyucusu ve artistliğe hevesli olmak yeter de artar bile.

(IŞIL AYAN — ?)
Mecmuamız, 26. sayısından itibaren aldığımız bir prensip kararına göre sadece ve sadece Türk Sinemasının dergisidir Tony Curtis'ten bu sebepten bahsedemiyoruz. Özgüç dileriz.

(ALİ AKÇAY — Akşehir)
Mine Coşkun halen Amerika'da dansözlük yapmaktadır ve sinema ile ilgisini kesmiş-

tir. Diğer söyledikleriniz pek çocukça. Size yakıştıramadık. Şimdilik hevesinizi kendinize saklamanızı tavsiye ederiz.

(DOĞAN AYDIN — Bursa)
Yakında yeni bir yarışma tertiplemeye karar verdik. Buna girer ve jüri tarafından beğenilerseniz bu kapı size açılabilir. Başarılar.

(MELEK ŞAHİN — İzmir)
Muallâ Kavr'un adresi Sıraselviler Caddesi 66/10 dur. Kendisine mektup yazıp isteyebilirsiniz. Selâmlar.

(AHMET COŞKUN — Diyarbakır)

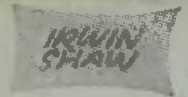
Nilüfer Sezer'in resimlerini idarehanemizden posta yoluyla göndererek temin edebilirsiniz. Beher kartpostal için 2.50, 13 X 18 için 5.00 TL. pul gönderiniz. Selâmlar.

(MUSTAFA BİÇER — Tarsus)

Artist yarışmasında ikinci elemeyi kazanan 20 namzedin isim ve adresleri mecmuamızın bundan evvelki sayılarında yayımlandı. Resminizi yade etmemize imkân yok.

*Filminden güzel
bir roman daha...*

GENÇ ARSLANLAR

Dövüştükleri HARP,

Sevdikleri KADINLAR,

İşte GENÇ ARSLANLAR'ın Hikâyesi.

HÜRRIYET ★ Kışı büyük bir çalışma humması içinde geçiren Muhterem Nur'u bugünlerde Marmara'nın kucağında görmek mümkün.

Muhterem Nur ve Deniz

Sinemamızın genç karakter yıldızlarından Muhterem Nur nihayet gecelerde denize girme fırsatını bulabildi. Sevimli yıldızımız şu son günlerde o kadar meşgul ki, aradığınız zaman ya Sohban'ın plâtosunda ya da Emîrgân Koruluğunda bulabilirsiniz. Akşamları da dokuzdan sonra Sergi Sarayı'nın altındaki Çay Bahçesinde blüm oynarken görebilirsiniz. Tabii işi olmadığı akşamlar...

Öğle sonu güneşinin altında Muhterem Nur sulara doğru ağır ağır ilerliyordu. Şu an her şeyi unutmuş, bir an evvel suların serinliğini doya doya vücudunda duyabilmek isteği içindeydi. Bir müddet daha kumlarda yürüyerek kendini suların serin koynuna bıraktı. İlk vücudu ürperir gibi olmuş, fakat sonunda alışmıştı. «Deniz ne güzel. Oh...» diyordu kendi kendine. Uzun bir süre dalgalarla oynadı, yüzdü. Bir türlü çıkmak istemiyordu. Çıksa ne olacaktı sanki. Gideceği yer plâto olmayacak mıydı? Varsın beklesinlerdi. Hem yüzüyor hem de aklından bunları geçiriyordu.

✱

HAYAT TATLIDIR ★ Böyle söyleyen Muhterem Nur, bir yandan da tatlı hayatın tadını çıkarmağa çalışıyor...

Kumlara ayak basınca çevresini hayranları sarmıştı. Tekrar kendini sulara bırakmak istedi. Yapamadı. Kendisine imzalamak için resimler, cep defterleri uzatılmıştı. Hayranlarının teker teker arzularını yerine getirmek zorunda kaldı.

Bir müddet daha kumların üzerinde uzandı. Suların serinliğini hissetmek, kumlara uzanmak ne güzeldi. Ara sıra böyle kaçamaklar yapmalıydı. Tatlı oluyordu.

Bütün günlerini hep çalışmakla mı geçirecekti? Biraz da eğlenmesi gerekiyordu. Tekrar kalktı. Sulara ikinci defa kendini bıraktı. Deminki ürperiş bütün hoşluğuyla vücudunu sardı. Bu defa daha uzun kalmıştı denizde.

Çıktı. Saçlarından akan su damlacıkları, omuzlarına, oradan vücuduna süzülüyordu. Mayosu vücuduna yapışmış iç gıcıklayıcı bir görünüş vermişti ona. Üşüdüğünü hissetti. Kurulanmak için kabinesine koşarak yürüdü. Kumların üzerinde de iyi koşulmuyordu. İnsanın ayakları gömülüyordu.

Kabinesine girdiğinde derin bir nefes aldı. Hayranlarının bakışları kapının ardında kaldı. Biraz rahatsız olmuştu bundan. Kurulandıktan sonra divana uzandı.

Bir şeyler düşünüyordu.

nuşmaya başladık.

— Bundan tam on - onbir sene evveldi, diye söze başlayan sevimli sanatçımız, sahneye ve daha sonra beyaz perdeye geçişini anlatmaya başladı.

Evet... 1950 - 1951 senelerindeydi. O seneler Ses Tiyatrosu, Avni Dilligil'in yönetimindeydi. Ekseriyetle, operetlerin temsil edildiği bu tiyatrodaki, zamanın en meşhur sanatçıları oynamaktaydı.

Her piyesinde yeni yeni kabiliyetleri denemek gibi, çok güzel bir huyu olan Avni Dilligil, o sıralarda sahneye koyduğu (Van Kedisi) adlı eserde de yeni bir hevesliyi tecrübe etmeye karar vermişti.

«Van Kedisi» piyesinin başlaması ile birlikte, temsilde

ri sinemaya çekivermek. Nettekim Nevin Aypar da aynı taktik sonucunda kendisini sinemada buluverdi.

O senelerde Turgut Demirağ çevireceği «Bir Dağ Masalı» adlı kordelâda kendisine başrolü teklif edince sevimli sanatçımız bunu kabul etmekte ne bir tereddüt gösterdi ve ne de bir zorluk çıkardı.

Her ne kadar tiyatro ile sanat hayatına atılmış ve büyük bir başarı elde etmişse de sinemaya karşı olan zaafı ve sevgisi de tiyatro sevgisinden az değildi. Bu bakımdan, hemen sinemaya geçiverdi.

«Bir Dağ Masalı» adlı kordelânın piyasaya çıkışından sonra, sinema âlemi için de büyük bir değer olduğunu herkese ispat etmişti. Hatta

Dönüş

GEÇİCİ DAHİ OLSA, KISA BİR ZAMAN İÇİN BEYAZ PERDEYİ TERKEDEN DEĞERLİ AKTRİSİMİZ NEVİN AYPAR, «ALTIN KALPLER» FİLMİ İLE YENİDEN SİNEMAYA DÖNDÜ.

bale arasında küçük, fakat tatlı bir kız, bütün dikkati üzerine çekiyordu. Ufak tefek, minyon yapılı, bir hanım kızı bu... Kumral teni ve saçları, açık kahverengi ışıl ışıl gözleri, hafif yukarı kalkık burnu ve muntazam yüz hatları ile derhal dikkati çekiyordu. Bütün bu güzel, fizik yapısının yanında, bir de insanın ta içine işleyen ve hemen tesiri altında bırakan içten bir oyunu vardı. Sıcacık, tatlı bir oyun üslubuydu bu.

Tabii bütün bu meziyetleri sinesinde toplayan bu güzel hanımın, başrollerde görülmesi pek geç olmadı. Daha sonra birçok piyeslerde, büyük rolleri ile muazzam bir alkış topladı.

Bizde, filmcilerin basit ve rahat bir taktikleri var: Tiyatrodaki kabiliyet gösterenle-

bu filmdeki rolü ile o yılın «En iyi kadın oyuncusu» seçildi.

Ne yazık ki, sempatik sanatçımızın, sinemada başarı kazanması ona tiyatroyu bıraktırmıştı. Büyük bir tiyatro seyircisi tarafından aranmasına rağmen o, sinemayı tiyatroya tercih etti.

Bundan sonraki yıllarda Nevin Aypar değişik filmlerde ve değişik kompozisyonlarla karşımıza çıktı. Sevimli sanatçımız için sinema çok büyük istikbal vadediyordu. «Bir Kız Böyle Düştü», «Seni Unutamadım», «Mahallenin Namusu» ve daha birçok kordelâlarda, bizlere tatlı, acı birçok dakikalar yaşattı.

Herşeye rağmen kendisi bu filmlerden hiçbirinde tam bir başarıya ulaşamadığına inanmış ve sanatını daha da iler-

ka birşey düşünmesine zaten imkân yoktu.

Sıcak bir samimiyet ve kibarcı bir ev sahibeliği de bu rahatlığa, ayrı bir huzur katıyordu. İnsan hemen o andan itibaren kendisini kendi evinde hattâ ve hattâ kendi şahsına ait bir odadaymış gibi rahat ve huzur içinde hissediyor. Evin döşeniş tarzı, bir artistinkinden ziyade bir ev hanımının tertibinde. Hiçbir şey, aşırı bir gösteriş merakıyla değil de tamamen rahatlık için yerleştirilmiş. Fakat bütün bunların arasında ilk bakışta dikkati çeken şey de eşyaların son model oluşuydu. Koltuklar, perdeler, döşeme, radyo... Velhasıl her şey, modern bir tarzda, tam bir rahatlık için hazırlanmış.

Gösterilen yere oturdum. Klâsik seramoniden sonra ko-

Son basamağı da çıkınca biraz durdum. Etrafıma bakındım. Hemen yanı başımdaki kapağı yaklaşıp, kapı ziline üzerindeki yazıyı okudum. Aypar'la bitiyordu sonu... Ustası zile bastım. Bir takım sesler geldi içerden. Daha sonra ayak sesleri ve açılan kapının hafif tıkırtısı.

Aralanan kapıdan bir çift açık kahverengi göz gördüm. Öküzce. Işıl ışıl... Karşısında beni görünce gülümsedi ve sıcak bir samimiyetle:

— Ooo... Buyrun, dedi ve kapıyı araladı.

Aralanan kapıdan içeri girer girmez içimde bir rahatlık hissettim. Birden, anı bir şok gibi uykumun geldiğini zannettim. Ev o kadar büyük bir zevkle ve o kadar rahatça düşünmüştü ki insanın böyle bir dekor içinde uykudan baş-

letmek için durmadan ve yılmadan çalışmıştır.

Kendisine sorduğumuz zaman en beğendiği oyun olarak, çok eski bir film olan «Hürriyet Apartmanı» ndaki küçük rolünü beğendiğini söylemektedir.

Az evvel de bahsettiğim gibi, Nevin Aypar sahne veya perdeyi tercihte, küçük dahi olsa bir tereddüt göstermemiş ve doğrudan doğruya sinemayı tercih etmiştir. Fakat gelgelelim, sinema ile aile hayatı arasındaki tercihi bir türlü yapamamakta, sinemayı mı yoksa ev hanımlığını mı tercih etmesi lâzımgeldiği hususunda katı bir karara varamamaktadır. Hattâ bu olay bir iki defa olmuş ve her seferinde de gene perdeye dönmekten başka çare bulamamıştı.

İlk evliliği sırasında bir ara perdeyi bırakarak, kendi halinde bir aile yaşayışına dönmüştür. Fakat ikinci izdivacı sırasında, tekrar beyaz

perdeye dönmüştür.

Bilindiği gibi, gene kısa bir müddet evvel, geçici dahi olsa, perdeden uzaklaşmaya ve vaktinin büyük bir kısmını çocukları ile beraber geçirmeye karar vermiştir.

Herkeste olduğu gibi, sevimli sanatçımızda da aşırı bir sanatseverlik hastalığı bulunduğu için gene perdeye dönmek zorunda kalmıştır.

İkinci defa olarak «Altın Kalpler» filmi ile tekrar beyaz perdeye dönen sanatçı bu noktaya temas ettiğimiz zaman şunları söylemiştir:

— Şunun şurası muhakkaktır ki, bir annenin dünyada en çok sevdiği şey elbette ki yavrularıdır. Fakat bütün iş bu kadarla bitse çok iyi. Ama maalesef olmuyor. İnsan daha başka şeylerin de sonsuz bir özlemini duyuyor bazan.

Ben hemen söze karışarak:

— Meselâ sizin sinemaya karşı duyduğunuz özlem gibi, değil mi? dedim.

(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)

NEVİN AYPAR ★ Ev kadını olduğu kadar, aynı zamanda iş adamıdır da. Hem sanatında ilerleyebilmek ve hem de diğer kültürel taraflarını geliştirmek üzere bol bol kitap okur. Bu kitapların içinde en çok yer tutanlar sinema ve ahçılıkla ilgili olanlardır. Evinin bir köşesine yerleştirdiği kütüphanesinde bunlarla beraber daha bir hayli enteresan kitaplar var. Fakat onun, bu günlerde bu kitapları pek okuyabileceğini zannetmiyorum. Çünkü, kitap okumak şöyle dursun, başını kaşıyacak vakti olmayacak zannediyorum. Çünkü, sevimli sanatçımız, birçok firmalardan aldığı tekliflere daha henüz bir cevap vermemekle beraber, birkaçını kabul edeceği muhakkak. Yaz gününde, böyle plâj mevsiminde de bu kadar yükün altına girmek, hani bu sıcakta pek çekilir şey değil. Allah sabır ve kolaylık versin...

YAŞASIN SANAT ★ Nevin Aypar, bu sene bizlerin karşısına yepyeni filmlerle çıkıyor. Çoktandır özlemimizi duyduğumuz bu sempatik ve güzel sanatçımızı bol bol alkışlamak fırsatını bulacağız.

Gözleri neşe ile parladı ve: — Yaa tabii. Bütün gayrette rağmen, uzak kalamadım ondan. Tekrar döndüm işte... Ne yaparsınız? Bazı insanlar sigara tiryakisidir, bazıları alkolik... Biz sanatçılar ise, sanat ve sinema tiryakisiyiz işte... diyerek biraz olsun içini dökmek fırsatını buldu.

— Fakat, diyordu. Bundan sonra sinemayı bırakmak mı? Allah korusun. Her şeye rağmen gücümün yettiği kadar çalışıp, ayrılmamaya gayret edeceğim. Tabii bu arada, çocuklarımla da beraber bulunmak şartıyla.

Bütün gün koşmaktan, bütün vücudum yorulmuş, bütün eklemelerim ağrıyaya baş-

lamıştı ki kendimi bu rahat evde buluverdim. Oturduğum yere perçinlenmişim sanki. Kalkmak şöyle dursun, kıpırdamak dahi istemiyordum. Sevimli sanatçımızın kendi eliyle pişirdiği kahve de, hani bütün yorgunluğu çıkarmaya birebirdi.

Bu sene içerisinde, birçok kordelâda, yine beraber ve

karşı karşıya olacağımız Nevin Aypar büyük bir seyirci kitlesi tarafından merak ve heyecanla beklenmektedir. Tabii ya, sevdikleri bir sanatçıdan uzun zaman ayrı kalmanın acısını ancak onu bol bol seyretmek ve bol bol alkışlamakla gidereceklerdir.

Perdeye yeniden dönüşü ile büyük bir eksikliği giderecek ve büyük bir boşluğu dolduracak olan sevimli sanatçımızın, bundan sonra pek boş vakti olmayacak gibi. Çünkü daha şimdiden birçok firmalardan câzip teklifler alan sevimli sanatçı bu hususta pek telâş göstermemekte ve yavaş hareket etmeyi tercih etmektedir.

Vakit epey ilerlemişti. Öğle olmak üzereydi. Yavaş yavaş gitmek zamanı gelmişti. Zaten mutfak tarafından da yemek kokuları yavaş yavaş ortalağa yayılmaya başlamıştı.

Oturduğum yerden pek de istemiye istemiye kalktım. Hani utanmasam beraberimde götürmek üzere koltuğu istiyectim. O kadar rahat ki...

Foto muhabiri ile beni uğurlarken hafifçe tebessüm ediyor, gözlerinin kenarı hafifçe kırışıyor ve kendine ayrı bir güzellik veriyordu.

Kapıdan çıktığımızda arkamızdan sesleniyordu:

— Tekrar beklerim çocuklar...

Dışarı çıktığımızda vakit öğle vaktiyordu. Güneş, bütün şideti ile ortalığı kasıp kavuruyordu.

Biz gazetecilerin, dolmamış çilesi mi vardır, yoksa birileri tarafından lanetli miyiz, nedir bilmem. Daha röportajı yeni bitirmiş, şöyle bir yere gidip de birşeyler atıştırılm diye düşünmüştük ki...

Evet... Daha düşünmemize fırsat kalmamıştı, telin öteki ucundaki adam telâşlı telâşlı konuştu:

— Otur hemen röportajı yaz. Bazı değişiklikler sebebiyle yazı hemen lâzım. Bitirir bitirmez de hemen matbaaya götürüp dizdir.

Babâli'ye geldiğimde, vücudumda biriken ter, çoktan gömlekten dışarıya çıkmıştı.

Türk sinemasında üstesinden gelinip, gelinemiyeceğidir.

Neden senaryocu Bordon Chase ile rejisör Roseberg «Atatürk» filmi bir türlü olumlaştıramadılar? Bizi ve onu yeterince bilmedikle-

lukla. Mademki edebiyatımız kısraktır, mademki bu yüzden ve diğer sebeplerden batıya bir özelem duyuluyor, kabul ettik diyelim. Peki ya o seçilen eser ne öyle?.. Bir kere bizim dışımıza göre değil...

Anağ sadece iddialı bir film ortaya çıkarmaksa, bu rahatlıkla bizdeki eserlerle de yapılabilir. Kendi gerçeklerimiz, kendi sorunlarımızı neden inilmiyor? Atatürk hani, ikinci kurtuluşumuz hani?.. Önemli olan bunlar bizce..

Batıya özenmekten önce kafayı değiştirsek, daha yerinde bir iş olur sanırım. Ne dersiniz?

ÇIKMAZ SOKAK

Bilmem yalan, bilmece doğru. Ortada dolaşan bir söylenti var. Bir rejisörümüz Steinbeck'ın «Fareler ve İnsanlar» unı filme aktarmaya hazırlanmış. Hazırlanmayı bir yana bırakalım, buna düşünmek bile aşırı derecede saflık olmaz mı?

Yabancı ve büyük eserlere el atmak belki sinemamıza yararlı olabilir. Bunu burada tartışacak değiliz. Tartışılması gereken tek nokta «Fareler ve İnsanlar» gibi bir eserin,

lerinden. Nasıl ki, Bordon Chase - Rosenberg ikilisi bu güç için üstesinden gelmezse, bizden biri de «Fareler ve İnsanlar» a derinlemesine inemez.

Yabancı eserlere uzanmanın nedenini sorduğumuzda, edebiyatımızın kısraklığı ileri sürülüyor çoğun-

Agâh ÖZGÜÇ

kurulmuş ve yola çıkmış olacaktı.

«— Hapşuuu!...»

Bu ilk hapşuyu peşpeşe diğerleri takip etti.

Soğuk almıştı.

★

«— Stop!... Bu geceki işimiz bittir.»

Dünyada belki de bundan güzel söylenen beş kelime olamazdı. Büyük bir enerji sarfederek tatlı mavi spor arabasına doğru yürüdü. İstanbul'da bir tane olduğu ile övündüğü bu 1957 model spor Chevrolet, onu büyük bir hastetle özlediği yatağına kavuşturacaktı.

★

— Zırttt!...

Çalan kapının zilyidi. İşe çağırıyorlardı herhalde. Dört beş saat uyumuştur ancak. Vazife her şeyden mukaddesti. Doğrulmağa çalıştı. Bu pek kolay olmalıydı. Baş ağrıyor, midesi bulanıyordu. Fakat ne yapıp yapıp ayağa kalkmalı, giyinip bir an evvel sette olmalıydı.

Bugün Türk sinemasının bir numaralı erkek oyuncusu olan Göksel Arsoy, baş rolünü oynadığı «Boş Yuva» adlı kordelânın yağmur sahnelerinin çekimi sırasında ufak bir soğuk algınlığı geçirmişse de sağlam bünyesi sayesinde yatağa düşmüverek, çalışmaya devam etmiştir.

Transfer Ayı

Bugünlerde, üzerinde en çok konuşulan şeylerden birisi de Metin'in İtalya'ya yapılan transferi olayıdır.

Ayrıca, büyük bir firma tarafından bir film teklifi aldığı dedikodusu da çıkan Metin geçenlerde İzmir'e gidince ortalık karıştırdı. Kendisiyle görüşmek üzere peşine düşen gazeteciler, bütün aramalarına rağmen Metin'i bulamamışlardır. Bunun üzerine, son çare olarak, akıllarına ilk gelen şeyi yapmışlardır.

O gün Basmane'de Bebek Palas otelinde kalan Dormen Tiyatrosu sanatçılarından Ayfer Feray, gazetecilerin baskınına uğradı.

Metin'le aralarındaki su sızmaz arkadaşlığı bilen gazete-

GÖKSEL ARSOY
Sağlam bünye

ciler, soluğu sanatçının otelinde almışlardı. Fakat ne yazık ki, aldıkları cevap, hiç de bekledikleri gibi değildi. Halbuki onlar zannetmişlerdi ki...

Metin'in nerede olduğunu soran gazeteciler;

— Onun İzmir'e geldiğini ilk defa sizden duyuyorum. Herhalde bir yanlışlık olmalı. Çünkü İzmir'e gelseydi, ilk defa bana uğradı, şeklinde bir cevapla karşılaşan gazeteciler, büyük bir ümitsizliğe kapıldılar.

Ama, bilinmez ki...

Fatma Girik'i Güneş yaktı

Uzun müddettir ilk defa güneşin altında bu kadar kalmıştı. Yazın ilk günlerini bir ameliyat dolayısıyla hastanede geçirmişti. Sonraları da nekahat devresi dolayısıyla pek fazla sokakta kalmamıştı. Halbuki o gün, Kemal Film hesabına yaptığı «Külhan Aşk» mın harici sahnelerinin çekilmesi için bir hayli yorucu bir çalışma yapmak zorunda kaldı.

Dékolte bir kıyafetle, sabahtan akşama kadar, kızgın güneş altında çalışan Fatma Girik akşamleyin, eve dönerken omuz başları bayağı kızarmıştı.

Ertesi gün de çalışma aynı şekilde devam edince, vücudu su topladı. Bu yüzden de çalışmasına bir - iki gün ara vermek zorunda kaldı.

Göksel Arsoy hastalandı

Dört saattir devamlı olarak suyun altındaydı. Son filminin yağmur sahneleri çekiliyordu. Yangın hortumlarından fışkırtılan su ile yapılan sun'î yağmur onu iliklerine kadar ıslatmıştı. Karşısındaki insanlar devamlı olarak değişiyor. Fakat o vazife icabı yerinden kıpırdıyamıyordu. İlk defa olarak baş rolde oynadığına pişman oluyordu. Bir başka rolde olsaydı, belki de çoktan işi bitmiş,

FATMA GİRİK
Güneş yaktı.

MUHTEREM NUR
Resim dağıtıyor.

Muhterem'in azizliği

Ünlü yıldızların uyumaya bile fırsat bulamadığı bu günlerde Muhterem Nur'u her akşam Sergi Sarayındaki Çay Bahçesinde blüm oynarken görenler onu çalışmıyor sanmasınlar.

Kıymetli aktrisimiz bir nevi yazıhane olarak kullandığı Çay Bahçesinde film anlaşmaları yapıyor. Son olarak da Çallı Film'in «Ateş Bacayı Sardı» isimli kordelâsında oynamak üzere bu sezondaki on altıncı filminin ön mukavelesini yaptı.

Halen Dar Film'in «Kırık Aşk» ında Abdurrahman Palay ile birlikte oynayan Nur, henüz o filmi bitirmemiş olmasına rağmen pazartesi gü-

nü Jet Film ile birlikte Ür-güp'e gidiyor.

Bir dram avantür olan bu filmde Nur, Ekrem Bora, Atilâ Ergun ve Öztürk Seren-gil ile birlikte oynayacak.

Peki ama henüz bitmeyen «Kırık Aşk» ın ve Dar Film'in hali ne olacak?...

Parmak çocuk gitti

Dergimizin bir numaralı yazarı ve maskotu Hayri Caner arkadaşımız geçen perşembe günü saat 19.00 da Gaziantep'e gitmiştir.

Caner'in askerlik görevini yapmak üzere, kısa bir süre için dahi olsa aramızdan ayrılması hepimizi üzdü. Sıcak samimiyeti ve neşeli halinin yokluğu daha şu ilk anlarda dahi kendini hissettiriyor.

En gözde futbolcuların ve en popüler artistlerin bile mazhar olamadıkları büyük bir tezahürat ve sevgi gösterisi ile aramızdan ayrılan Caner'imiz son dakikalara kadar kendini tuttu. Fakat otobüsün hareketi ile gözleri ya-

şaran Hayri Caner son çare olarak gözlük takmayı buldu.

Mamafih tamamen aramızdan ayrılmış sayılmaz. Gitmeden evvel kendisine Antep muhabirliği ve askerlik hikâyeleri yazarlığını verdiğimiz için ene her hafta aramızda olacak.

Kendisine candan başarılar dileriz.

Tavşan kaçtı

Yakar Film bu sene yeni bir film yapıyor. Arkadaşımız Ülkü Erakalın'ın rejisörlüğünü yaptığı «Ümitsiz Bekleyiş» adlı bu kordelâda baş rolleri Adnan Şenses, Evrim Fer, Neşe Yolaç ve Yavuz Cener paylaşıyorlar.

Geçen hafta içinde Bebek sırtlarına çalışmaya giden Yakar Film ekibi, senaryo icabı, bolca kostüm de götürmüşlerdi.

Adnan Şenses'e ait Opel arabasının içine bırakılan, Neşe Yulaç'a ve Adnan Şenses'e ait birer bavul dolusu eşya az sonra sırta kadem basmıştır.

Ekibin, hararetli bir çalışma anını denk getiren hırsızlar, eşyaları kaptıkları gibi sıvışmaya kalkışmışlardır.

Bir ara Adnan, kendisine lüzumlu bir kostümü almak üzere arabaya yaklaşınca acı hakikati göyerek feryadı bassmıştır.

Ta ilerlerde, bayır aşağı koşan iki şahsı görünce Adnan Şenses ve Suzan Yakar, arabaya atladıkları gibi adamların peşine düşmüşlerdir. Arkadan gelen arabanın süratle yaklaşmakta olduğunu gören hırsızlar ellerindekini atarak kaçmaya başlamışlardır. Fakat eşyalara aldırmandan, adamların peşinden giden Adnan, hırsızlardan birini yakalamaya muvaffak olmuştur

Emirgân Emniyet Amirliği'ne teslim ettikleri hırsızın arkadaşı aranmaya başlamış ve her ikisi hakkında da kanunî takibata geçilmiştir.

Alışıklar kavuştu

Bir müddetten beri Site Tiyatrosu ile beraber temsiller vermek üzere Kıbrıs'ta bulu-

nan Çolpan İlhan dönmüştür. Nihayet, çok özlediği kocasına ve Kerem'ine kavuşan Çolpan, halinden memnun görünüyor.

Çolpan'ın dönüşünden üç gün sonra da bütün Siteciler dönmüştür. Aralarında bilhas-sa Müşfik Kenter en çok beklenen kimseydi. Çünkü, İstanbul'da, birkaç filmin başrolü Müşfik Kenter'e verilmiştir.

Herhalde bu sezon, geçen sezonun başarılı aktörünü bol bol seyredeceğiz.

Yanık Gülriz

Dormen Tiyatrosunun ikinci eseri «Sokak Kızı İrma». Gülriz'in piyeste rolü yok. İşte bu sebepten kendisi için dört günlük bir tatil çıkmıştı. Bu dört günlük tatilden istifadeyi düşünen Sokak Kızı, soluğu İzmir'in meşhur Çeşme Plâjlarında aldı. Bir müddet dinlenmek ve güneş banyosu almak istemişti.

Halbuki öte yanda, Haldun Dormen, «Sokak Kızı İrma»nın da provalarının başlamasını istemişti. Gülriz'e de geç kalmaması için sıkı sıkıya tenbih etmişti.

İstanbul'dan gelen orkestra ve diğer oyuncular, prova için toplanmışlardı. Sadece İrma yoktu ortalarda... Halbuki Gülriz, provalara erken gelişi ile tanınmıştı. Şimdi ise ortalarda yoktu. Böyle olması için, ortada mutlak surette önemli bir sebep olmalıydı.

Dormen ve arkadaşları, büyük bir telâş ve merakla İrma'larını ararken arap denecek kadar esmer bir kız, sıralardan birinde oturuyor ve onları sessiz sessiz seyrediyordu.

Biraz sonra, Haldun'un bütün telâşına karşılık, gayet sâkin:

— Ne oldu Haldun? Ben buradayım. Beni mi bekliyorsunuz? diye sorunca, herkes sesin geldiği tarafa baktı. Gülriz'in sesiydi bu... Fakat Çeşme'de öylesine yanmıştı ki, demindenberi orada sessiz sedasız oturduğu halde arkadaşları onu tanıyamamışlardı.

Düşman başına...

Önümde ikiye katlanabilir vaziyette ve beyaz kâğıt üzerine sarı yazılarla yazılmış bir dâvetiye var. Aynen şöyle:

G. O.

GÜL GÜLGÜN

ve

OKTAY MİLOR

Nikâhlarına teşriflerinizi arzular.

Adres: Osmanbey Şaşmaz Ap. Daire 11

11 Temmuz 1961 salı saat 16,30

BEYOĞLU EVLENME DAİRESİ

Sevimli ve güzel sanatçımız, bu ayın onbirinde dünya evine girecekti. Bütün hazırlıkları tamamlanmış ve hattâ bileze olduğu gibi birçok kimselere dâvetiyeleri dahi gönderilmişti.

Fakat tam son dakikada, eşler birbirleriyle geçinemediklerini anlamış olmalı ki nikâhı bozdular.

Her iki taraf için de çok üzücü bir durum olmakla be-

raber, bir bakıma iyi oldu da denebilir. Çünkü bu acı gerçeği, nikâhtan sonra anlamış olsalardı çok daha kötü pozisyonlar ortaya çıkabilirdi.

Fakat herşeye rağmen üzüldüğümüzü bildirir, Gül Gülgün'e geçmiş olsun deriz.

Evleniyorlar mı?

Sinemamızın iki şöhreti Leylâ Sayar ile Muzaffer Tema'nın bir seneden beri devam eden arkadaşlıklarını yakın bir tarihte resmîyete dökecekleri son günlerin belli başlı dedikodu konusudur.

Geçen çarşamba esesi Çatı'da başbaşa rastladığımız bu iki yıldızımız, bu konuda ne müsbet ne de menfi bir şey söylememişlerdir.

SİNEMA, birbirine çok yakışan bu çiftte mesut bir hayat diler.

Fındık Şirketi

Son günlerde, Yeşilçam sokaklarında böyle bir firma türedi. Bonkör bir sahibesi var. «Çöplük Güzel» veya «Kenar

GÖNÜL YAZAR

Sevgili buldu...

Mahalle Dilberi» diye ad takanlar var buna.

Bundan tam ondört ay önce, İstanbul'un mütevazî bir mahallesinden bir artist türedi. Kusursuz yüz güzelliği ve göz dolduran vücut yapısı ile kısa bir zamanda bir şöhret oluverdi.

Her insanın bir yaşama ve çalışma tarzı vardır. Fakat biz böylesine pespâye bir düşünce ile düzenlenmiş bir yaşama ve çalışma şeklini görmek şöyle dursun, işitmedik dahi. Şöhret kasırgalarının birdenbire alabora ettiği o küçücük beyni, bu kadar bir değişikliği hazmedememiş ve geri tepmiştir.

Cinsî mevzuda, rejisör prodüktör ve gazetecilere gayet cömertçe davranan bu zavallı, bizim kendisine verilen ünvanları beğenmemiş olacak ki, o kendi kendine bir ünvan bulmuş: Fındık Ticaret Ltd. Şirketi...

Şeftali mevsimi

Geçenlerde bir gün Gönül Yazar, bir arkadaşı ile beraberdi. Kısa bir müddet sonra kendilerine, arkadaşının sevgilisi de katıldı. Beraberce, kafa kafaya verip o gün için kendilerine bir eğlence programı yaptılar. Bu düşün-

ce ve projelerini tatbikata koymaları pek öyle uzun sürmedi.

Hep beraber bir eğlence yerine gittiler. Nefis yemekler ve bol içki...

Gecenin hayli ilerlemiş bir saati. Cadde ve sokaklar tenha. Asfalt yol üzerinde süratle akıp giden arabanın farları etrafı aydınlatmakta. Üç kişi var arabada... Bir erkek iki kadın...

Tatlı bir sohbe dalmışlardı hepsi. Bir ara direksiyon başında oturan adam sol omuzunu üzerinde bir elin dolaştığını hissetti. Ta parmak uçlarına kadar ürperdi birden. Yanında sevgilisi oturuyordu. Göz ucuyla ona baktı. O sadece neşeli neşeli bir şeyler anlatıyordu. Onun eli olamazdı. O halde? Evet... O halde?

Uzun, kırmızı tırnaklı, küçücük el uzandı, uzandı... Parmakları arasında tuttuğu küçücük kart-viziti adamın göğüs cebine bırakıverdi.

İşte ne olduysa ondan sonra oldu... Silâhlar el değiştirdi birden.

Şimdi bakalım Gönül Yazar da bir apartman dairesi sahibi olacak ve Opel arabasını son model, kıvrıklı bir otomobil ile değiştirecek mi?

GÜL GÜLGÜN
Tekrar bekâr.

MEMDUH KARAKAŞ, NUSRET İKBAL, ERTEM GÖREÇ
Sonuç ne olacak?

Otobüs Yolcuları'nın serüveni

Be - Ya Filmin bu sezon yapmayı kararlaştırdığı «Otobüs Yolcuları» adlı kordelenin başına epey işler geldi.

Kemal Film'deki «Külhan Aşkı» ile aynı günlere tesadüf edince, Ayhan Işık, Kemal Film'le olan anlaşmasını geri aldı. Pervin Par'ın oynaması düşünülen rol de gene aynı sebeplerden, Türkân Şoray'a verildi.

Bütün hazırlıkları tamam olan filmin çekilmesi, bütün titizliğe rağmen gene de aksadı. Prodüktör Nusret İkbal'in Almanya'ya gitmesi ve bu arada Dar Filmle bir anlaşması bulunan prodüksiyon Amiri Memduh Karakaş'ın bu şirket tarafından alınması, filmin çekimini geri bırakmıştır.

İş bu kadarla bitse iyi. Bu defa da diğer artistlerin günleri bu filmin günleri ile çakışınca, işler arap saçına dönüverdi birden. Bereket versin, rejisör Ertem Göreç, duruma hemen hâkim oldu ve bir hal çaresi buldu.

Artık artistlerden gün olarak değil de saat olarak randevu alıyor. Artistler daha gelmeden bütün hazırlıklarını bitiriyor, onlar gelince de hemen çekim işini yapıyor ve vadedtiği saatte artistleri diğer işlerine de yetiştiriyor.

Fedakâr Arkadaş

Film piyasasında, sözüne tamamen sadık, randevularında dakik bir kimse bulmak pek mümkün değil. Ama hiç yok da denemez. İşte Turgut Özatay bunlardan biri.

Geçenlerde bir gün, Sıraserville'de bir salonda yapılan

mütevazî bir toplantıya, bütün kaibüristü artistlerle beraber, Turgut Özatay da davetliydi.

Kendi kendine:

— Biliyorum, benden başka hiç kimse gitmeyecektir ama bütün buna rağmen ben gideceğim, dedi ve gilyinmeye başladı.

Hakikaten de durum dediği gibiydi. O gecenin davetine icabet eden tek artist kendisiydi. Ondan başka kimse, sözünde durmamış ve gelmemişti.

Hattâ, mikrofon başına geçip, kendisini çılgınca alkışlayan hayranlarına bir fıkrâ dahi anlattı.

Bu hususta kendisinin, yine kendine has bir felsefesi var:

— Biz halk adamıyız efendim. Kendi arzularımızdan ziyade onların arzusu ile hareket etmek mecburiyetindeyiz, demektedir.

Noolur, bütün artistlerimiz bu felsefeyi benimseyip böyle hareket etseler...

Şen Dul

Şen Dul deyince, geçende İstanbul'u ziyaret eden dullar gemisinden ayrılmış, Amerikalı bir bayan zannetmeyin. Şen Dullar yalnız Amerika'da yok ya!...

Sezon münasebetiyle, tiyatroların kapanmasının üzerinden epey zaman geçti. Tiyatrodaki işinden sonra iki tane de film bitiren Gülistan Güzey soluğu denizde aldı. Bu sebeple, kendisini bulmak mümkün değil. Hemen hemen her gün denizde...

Hattâ geçtiğimiz hafta içinde cumartesi ve pazar günlerini, misafir olarak, Tekçe ailesinin Florya'daki sayfiye evlerinde geçirdi.

Gündüz, bütün saatlerini denizde geçiren Gülistan Güzey bir saat hassasiyetiyle hareket ediyor. Bakın şimdi size geçen bir haftasını nasıl geçirdiğinin bir tablosunu yapalım.

Cumartesi, pazar malûm... Pazartesi günü, arkadaşı Şadımın Aşkın'la beraber Galatasaray Adasında... Salı gününü, dnlenme günü olarak

tâyin etmiş olacak ki, o günden hiç çıkmadı. Çarşamba günü ise, eski ve pek sevdiği arkadaşları, Sezer Sezin - Kennan Artun çiftiyle beraber bir hayli eğlenceli ve o derece de yorucu geçirdi.

Gecenin geç vakitlerine kadar... Pardon... Sabahın erken saatlerine kadar, hep beraber nerelere gitmediler ki? İstanbul kazan, onlar kepçe, misali, ta gündüzden başlayıp, ertesi gün sabaha kadar eğlendiler.

Galatasaray adasındaki deniz faslı bitince hep beraber bir arabaya atladılar. Ver elini Burç Kulüp... Burç Kulüp'ten Çatı, ondan sonra sırasıyla, Aksaraydaki işkembe

GÜLISTAN GÜZEY
Şen dul

çorbacısı (lâf aramızda, iş kembe çorbası da alkolün üzerine pek hoş olur hani...), oradan Piyer Loti kıraathanesi ve en nihayet gene Galatasaray adası...

Perşembe günü, öğleyn telefon ettiğimizde, telin öteki ucundan annesi, halen uyuduğunu söyledi.

Öğleden sonra mı dediniz? Ha... Evet, öyle ya... Ama sey...

Öğleden sonra, dergi, matbaada basılmaktaydı. Yazıları öğleye kadar teslim etmiştik bile.

T. INANOĞLU - NİLGÜN ESEN - TURGUT ÖZATAY

«Doğmadan Ölenler» bitti.

İlk gecesi

İstanbul'da, tiyatro sezonunun kapanmasından istifade eden tiyatrolar, Anadolu'ya hücumla geçtiler. Herbiri bir tarafa dağıldı ve temsiller vermeye başladı.

Haldun Dormen Tiyatrosu da bunlardan biri. Şimdi İzmir'de temsiller vermekte. İzmir Açık Hava Tiyatrosundaki, başarılı temsilleri, büyük bir alkış toplamakta.

Geçenlerde, «İkinci Baskı» isimli eserle, perdelerini İzmir halkına açan Dormen Tiyatrosunun bu ilk gecesinde kimler yoktu ki?... Bütün İzmir sosyetesini ve gazetecileri, ön sıraları doldurmuşlardı.

Gazeteciler arasında, İzmir'i tanımış kalemlerinden Özdemir Hazer hemen ön sıralardan birindeydi. Tanınmış bir senarist, ve piyes tenkitçisi olan Hazer, elinde tuttuğu bir piyesle beraber, «İkinci Baskı» yı dikkatle takip ediyordu.

Oynanan piyesin, tiyatro yazarı Refik Erduran'ın «İkinci Baskı» sı olmasına karşılık, Hazer'in elinde tuttuğu ve dikkatle takip ettiği eserin adı ise «Alçak» tı.

Birinci perdenin sonunda, bay Hazer etrafındaki dostlarına elindeki «Alçak» piyesini gösterirken şöyle söylüyordu: — Yazar (İkinci Baskı) yı bu piyesten müphem olarak yazmış. Bakın, vak'a ve eşhas aynı.

Günsiray ve ışık hızı

Yirminci asrın, sürat asrı olduğunu duymayan, bilmeyen kalmadı. Fakat bizler henüz bu duruma ayak uydurmuş değiliz. Halbuki sempatik Don Juanımız ve Eddie Constantin'in Türkiye mümessili buna rahatça ayak uydurmuş.

Aynı anda dört firma hesabına çalışmakta. Bu arada, günde ancak üç veya dört saat gibi kısa bir zaman uyumak ve duş yapmakla yetiniyor. Be - Ya Filmde Ertiem Göreş'in yaptığıın ay-

nını Orhan Günşiray da yapıyor. O da randevularını saatle ayarlıyor.

Berber çalıştığı rejisörlerin konuşmalarına bakılırsa, hepsi de kendi halinden memnun. Hiçbirinin işi aksamıyor. Çünkü, modern Don Juanımız ışık hızı ile dört filme de yetiştiği gibi, eğlenmeye bile vakit bulabiliyormuş. Aşk olsun vallahi.

Leylâ'nın tasası

Hemen hemen her filmde, dekolte kıyafetlerle, bir salon kadını canlandıran Leylâ Sayar, bugünlerde üzgün. Neden mi? Şişmanlıyor da ondan.

Sinemamızın dişi kedisi, vücut ölçülerinin bozulacağından fazlasıyla korkuyor. Onun için bu günlerde sıkı bir rejim takıp ediyor. Bütün yiyecekleri inhisar altına almış, gayet hesaplı hareket ediyor.

Fakat her şeye rağmen şişmanlamakta devam ederse, bir güzellik enstitüsüne başvurup, bir doktor nezaretinde rejime devam etmeye kararlı.

Şişmanlaması, uzak bir ihtimal dahilinde dahi olsa, böyle bir şeyin düşüncesi dahi hayranlarını üzecektir zannediyoruz.

Aman dikkat...

LEYLÂ SAYAR
Zayıflamak istiyor.

İzmir Festivâli

İzmir Belediyesinin Fuarda tertipliyeceği Sanat Festivalinin Yerli Film için, bir toplantı yapılmış ve toplantıya iştirak eden 20'ye yakın Film Şirketinin mümessili, Festivalle katılacak yerli filmlerde aranacak özellikleri tesbit etmiş ve Festival Komitesince de kararlaştırılan şartlar ilân edilmiştir. Bu şartlar şunlardır:

a) Festivale iştirak edecek filmler, hiç vizyona girmemiş olacak. (Sadece bu yıl'a mah-

sus olmak üzere İzmir, Ankara ve İstanbul'da oynanması lâzım).

b) Birinciye İzmir Saat Kulesinin altın'dan bir maketi ve elde edilen gelire göre bir miktar ödül. (Takriben 10 bin lira).

c) Festival yarışma tarihi 20 ilâ 30 Ağustos olarak tesbit edilmiştir.

İzmir Festival Komitesinin İstanbul'da yapılan Festivalden ders aldığı ve buna göre, daha iyi şekilde düzenleneceği «Film Festivali» ne başarılar dileriz.

METİN ERKSAN - ORHAN GÜNŞİRAY
Aralıksız çalışma.

BERLİN'de BİR TÜRK YILDIZI

BERLİN'E ÖZEL OLARAK YOLLADIĞIMIZ ARKADAŞIMIZ

T. KAKIŇ YAZIYOR:

«— Alo! Hilton Hotel?»
 «— Si! Bronto?»
 «— Efendim, anlamadım? Şey, I beg your pardon?»
 «— Hilton Berlin, Oui je vous écoute!»
 «— Hay Allah! İngilizce bilen yok mu ya'u? Şey... I want speak...»
 «— Hilton Berlin Hotel... Anything I can do for you sir?»
 «— Ne demek, tabii! Hay Allah, excuse me, may I speak Miss Muallâ Kaynak?»

«— Sure! Just a minute please...»
 Çaresiz bekledim. Telefonun öbür ucunda bir tıkırtı oldu, ince bir kadın sesi Türkçe:

«— Alo! Buyurun...» dedi.
 «— Ya'u Muallâ Kaynak sen misin? Ben Tarrık...»
 «— Mer'aba, nasılsın, nerlerdesin a-yol?»
 «— Beş dakika sonra Hause - Wien'de buluşsak mı, ne dersin?»
 «— Olur, geliyorum...»

★

Muallâ Kaynak sözünde durdu; beş dakika değil ama, bir on küsür dakika sonra dediğimiz yere geldi. Ah! al moru mor. Sırtında da delikli, altın sarısına boyanmış bir blüz.

MUALLÂ KAYNAK ★ Ortadaki resimde arkadaşımız T. KakiŇ ve Berline giden bir diğerk Türk gazeteci Selmi Andak'la beraber Festivale iştirak eden kordelâların gösterildiği Zoopalast'ın önünde, Solda ise Doğu Berlinde bir Rus anıtı önünde

BERLİN'DE DÖRT TURİST ★ Arkadaşımız T. Kakıncı, Muallâ Kaynak, Selmi Andak ve bir Türk öğrencisinin sarışın Alman sevgilisi Doğu Berlin, ile Batı Berlin'i birleştiren ana caddede.

«— Pek güzel birşey bu» dedim. »Burdan aldın tabii...»
«— Görür görmez vitrinde, bayıldım» dedi. «Hem de öyle ucuz bir şey ki...»

Ucuz dediği de ırmi şu kadar mark. Bizim paramıza vurdu mu, en aşağısından bir seksen lira ediyor.

«— Çok yakışmış» dedim. «Gülegüle giy.»

Güldü, yanakları çukur çukur oldu.

★

Muallâ Kaynak'ın canlı, cıvıl cıvıl bir yanı var ki kişiyi ne sıkıyor, ne üzüyor. Değil Berlin'de, Robenson adasında kalsanız dünyanın aydınlamır. İkimiz bir olduk, yanımız

Selmi Andak'ı, bir Türk öğrencisi ile Alman sevgilisini de kattık, hep birlikte Berlin kazan biz kepçe dolaşmaya çıktık. Dolaşmak dedim ya, buna pek de dolaşmak denemezdi doğrusu. İki adımda bir Alman teen-ager'leri yolunuzu kestiler, aman vermediler. Dertleri imanları Muallâ Kaynak'tan imza almak. Yabancılık bizim de âdeta üzerimizden akıyordu. Bir kilometre uzaktan bakan şıp diye yabancılığımızı gözüne kesecek. Hani imza alan başımızı bıraksa, rahat bir soluk alsak! Nerde... Arkamıza takılan takılanaydı. Bir Kauf-Hauf'a girdik de zor kurtar-

KAUFHAUFTA ★ Hususî olarak yolladığımız yazarımızla Berlin'i dolaşan güzel aktrisimiz bir çeşit Halk Pazarı oları bu mağazada SİNEMA objektifine poz veriyor.

TURİST YILDIZ ★ «Kırık Çanaklar» ın başarılı yıldızı Berlin sokaklarında.

dık yakamızı imzacılardan.

Bu Kauf-Hauf dedikleri bir çeşit halk pazarı. Halk pazarı ki halk pazarı derim sana. En küçüğü beş katlı, otomatik merdivenli. Durmadan basamaklar geçip geçip gidiyor, birine atladın mı, tüyünü oynatmadan doğru dilediğin kattasın.

Muallâ Kaynak bebek bölümünde çakıldı kaldı. Nerden buldu, nasıl buldu bilinmez, koca bir bebek: Yatınca gözlerini kapıyor, kaldırıncaya açıyor. Dahası var, karnına bastınız mı «mutty - anne» diye de ciyaklıyor.

«— Bunu alsak mı ki?» dedi. «Kaçadır acaba?»

Satıcı kadına sorduk, dünyanın parasıymış.

Muallâ Kaynak:

«— A, ben zaten beğenmemiştim ki onu.» dedi, bıraktı elinden.

★

Halk pazarının yiyecek bölümü en alt kattaydı. Dönüp dolaşırken plâstik tüpler içinde yağlanmış, sirkelenmiş sardalya balıklar gördük. Muallâ Kaynak durur mu? «Ah, İstanbul, canım İstanbul'un balıkları...» dedi, sonra da «Ben bu sardalyadan almazsam ölürüm» dedi. Nereye ölüyor musun? Sıkı mı ölsün diyarıküffarda kızımız?

«— Hadi al bakalım sardalyanı...» dedim.

Altı liraya plâstik tüpte üç terbiyeli sardalya aldı. Niyeti akşam üstü oteline dönüp bir güzel sardalyasını yemek. Ekmeksiz olmaz, dedik, ekmek de al ki tamam olsun bu iş.

★

Sonra yine sokaklara uğradık. İyi de ettik. Halk pazarında sıkılmaya başlamıştık. Ama hava inadına sıcak mı sıcak! Gökten sanki ateş yağ-

YOU ARE NOW
LEAVING
BRITISH SECTOR

İKİ DÜNYA ★ Arkadaşımız T. Kakinç ile Muallâ Kaynak, Doğu ile Batı Berlin'i ayıran hudutta.

yor. Festival Sarayının hemen yanında bir halıcı dükkânı vardı, sahipleri de Tunuslular. Vitrinden seyrederken içeri buyur ettiler. Türkler kardeş, Tunuslular kardeş. Muallâ Kaynak'la ille bir resim diye tutturdular. Üstelik göstermelik neler var, neleri yok dükkânlarında, hepsini de ortaya döktüler: Hatırlarını kuramadık. Resim çekilecek, sonra onu büyütüp vitrinin en gözde bir yerine koyacaklar. Dışarda gördümdü, Sophia Loren'in de geçen yıl

gelişinde bir resmini çektirip vitrine koymuşlar. Yolunuz Berlin'e düşerse Tunusluların halıcı dükkânının vitrininde Sophia Loren'le yanyana bizim Muallâ Kaynak'ımızın da resmini görürsünüz.

★

Yürümekten yorgun düştüğümüzdeğümüzde bir taksi çevirdik, bindik. Doğru Batı Berlin'i, Doğu Berlin'den ayıran büyük kapıya gittik. Kapının soluna eski Alman Büyük Millet Meclisi düşmek-

teydi. Muallâ Kaynak, gözleri fincan fincan:

«— Biliyor musun» dedi. «Yüzlerce Alman milletvekili bu binada diri diri yanmış harp zamanında.»

Doğrusu bilmiyordum, iyi ki öğrendim.

Kapıya vardık. Yeşil elbise li Doğulu polisler bir yakasında nöbet tutuyorlardı.

«— Girelim mi? Birşey yaparlar mı?»

«— Canım kim ne yapacak? Herkes elini kolunu sallaya sallaya girip çıkıyor, söz eden mi var?...»

Selmi Andak korktu. Başımız derde girer dedi, etmeyin eylemeyin dedi. O gitmiyelim diye yalvardıkça Muallâ Kaynak gülmekten kırılıyor. Bizleri de —sözde— kıskırtıyor. Hadi girelim, hadi girelim diye.

★

Güneş ensemizde boza pişirmeye başladığında acıktığımızı, hepsinin üstünde dilimizin damağımıza yapıştığını duyduk. Acıkma bir yana ille susuzluk, ille susuzluk! Muallâ Kaynak susuzluğa hiç dayanamıyor. «Ah, Türkiyemiz, ah! Vallahi o beğenmediğimiz terkos bile gözümde tütüyor.

İstanbul'a gittiğimde bir su içeceğim bir su içeceğim ki o kadar olsun...»

Berlin'de su yok mu? Var ya, içilir gibi değil. Mideye taş gibi iniyor, kırk gün kırk gece erimeler bilmiyor. Muallâ Kaynak bir de ekmeksizlikten yangın. Domuz etinden yıldıran iğrenir gibi iğrenip bucak bucak kaçıyor, her öğünde durmadan sığır etinden biftekler yiyordu. Ama ekmeğe? Almanlar ekmeği öylesine sakınıyorlar ki, şaşmamak elde değil. Su içmezler, ekmeğe yemezler; acayip bir millet vesselâm! Muallâ Kaynak öyle mi? Alışmış bardak bardak su içmeye, yemeğin suyuna ekmeğe banmaya. İstanbul'a bir dönsün hem kana kana su içecek, hem doya doya ekmeğe yiyecek Doğu ile Batı'yı birbirinden ayıran kapının önünde buna andıçtı.

★

Amerikalılar su gibi para harcamışlar, bir meclis binası yapıp Almanlara hediye etmişler. Görülmemiş güzellikte bir yapı. Festivalin ilk açılış gecesi de burda yapılmıştı. Önünden çeki düzen verilmiş bir de ırmak akıyordu. Kongresshalle'nin. Lokantasına Muallâ Kaynak'la oturduk, ben bir sığır bifteği söyledim. Muallâ Kaynak balık söyledi Soslü moslu garip bir şekil de süslenmiş bir tabakta balığı geldi. Ne balığı bilinmez Arada sıcağı yenebilmek için Berlin'in ünlü alkolsüz birasından ısmarladık. Elma suyunu dinlendirmişler, tam şaraba döneceği sırada çekip almışlar, olmuş sana Berliner bilmem ne!

★

İrmaktan ince uzun bir çatan ile arkasında sıra sıra mavnalar geçiyordu. Muallâ Kaynak pek sevdi onları. Çatananın kaptanı da bir kadındı. Ciddi ciddi dümene geçmiş idare ediyordu. Adı «Kader» di.

İMZA DAĞITIYOR ★ İki adımda bir Alman Teen-agerleri yolumuzu kestiler ve güzel aktrisimizden imza aldılar.

**Yılın
Başarılı
Rejisörü:**

MEMDUH ÜN

BERLİN FİLM FESTİVALİNDE TÜRKİYE'Yİ TEMSİL EDEN «KIRIK ÇANAKLAR» FİLMİNİN REJİSÖRÜ, TÜRK FİLM YARIŞMASININ EN İYİ REJİSÖRÜ SEÇİLDİ.

Röportaj : Agâh ÖZGÜÇ

Bilmem hiç düşündünüz mü, ciklet çiğneyerek çekirdek yiyerek, sinema koltuklarından ilgiyle izlediğiniz filmlerin asıl önemli kişileri rejisörler olduğunu. İri iri harflerle afişlerde isimleri yazılı yıldızlara benzemek, onlar gibi yaşamak isteğinden çoğu zaman kendinizi bir türlü kurtaramamışsınızdır. Kimbilir belki de şu an hayranlık duyduğunuz sanatçıları hayal etmekte devam ediyorsunuzdur. Fakat onları kütlelere empoze eden, sevdiiren bir perde arkası sanatçıları vardır. Rejisörler... Evet rejisörler gerçekten sinemanın önemli kişileridir. Buna rağmen yıldızlara olan havranlık asıl önemli sanatçıları geri plâna itmiştir. Öyle ki, bir Greta Garbo, bir Clara Bow'u eskiler gavet iyi hatırlarlar, fakat rejisörlerini bulmakta güçlük çekerek...

Bir çekirge sıçraması ile Türk Sinemasına gerçek değerini gösteren Memduh Ün-

ün yazıhanesinde bunları düşünüyorum. Memduh Ün, bir taraftan önündeki hesap defterlerini kontrol ediyor, bir taraftan da sorularımı cevaplıyor.

— **Metin Erksan armağanını almak üzere sahneye geldiği zaman sizin elliniz sıkı mı?**

— **Bu sual kasıtlı gibi geliyor bana. Metin Erksan sahneye çıktığı zaman benim değil, kimsenin elini sıkmadı. Zaten bu durumda el sıkmanın gereksiz olduğunu sanıyorum. Ancak armağanı veren kişi el sıkabilir. Bilmem ben böyle düşünüyorum. Aslında ben ve diğer arkadaşlar bir şaşkınlık, bir heyecan içinde bulunuyorduk. Dolayısıyla de nasıl hareket edeceğimizi bilmivorduk. Onun için kimsenin iyi niyetinden şüphe etmiyorum.**

— **Bir hayli dedikoduya sebep olan yarışmanın düzenlenmesinde sizce aksak tarafları nelerdir?**

— **Yarışmaya 7 filmin se-**

çilmiş olması bir kere saktı. Çünkü bu filmlerin dışında herhangi başarılı bir teknisyen, herhangi bir sanatçı bulunabilirdi. Sonra, 1 Nisan 960 dan 1 Nisan 961 e kadar olan süre içinde vizyona giren film yarışmaya katılabilir diye bir kayıt konmuştu. Buna göre Türkiye'nin neresinde olursa olsun, vizyona giren filmler yarışmaya dahil edilebilirdi. Ya da İstanbul'da gösterilen filmlerin ancak yarışmaya katılabileceğini açıklayan ek bir kayıt konulması gerekirdi. Bu nokta hiç anlaşılıyordu. Atif Yılmaz'ın «Suçlu» su da yarışmaya girebilirdi. Bunun için Baha Gelenbevi ve Sabahattin Kudret Aksal'a durumu hatırlattım. Buna rağmen «Suçlu» nun yarışmaya neden alınmadığını hâlâ bilmiyorum.

— **Bundan evvel yapılan Festivalle şimdiki arasında farklar?**

— **Gazeteciler Cemiyetinin tertibi şimdikinden daha iyi**

idi. Sadece sonucu acaipti. Bu festivalin ise hazırlanışı acaip, sonucu başarılı.

— **Başarılı baş oyuncu armağanının Eşref Kolçak'ın alması tam yerinde bir anlayış mıydı? Meselâ Ulvi Uraz'ı bu başarıya daha yakın bulmuyor musunuz?**

— **İkisi arasında bir seçme yapılması icabederse, ben kendi payıma oymu Eşref Kolçak'a verirdim.**

— **Bazı kimseler «Denize İnen Sokak» filminin yarışmaya girmesine itiraz ediyorlar. Örneğin Orhan Elmas bu filme oy veren yazarları suçluyor, siz ne düşünüyorsunuz?**

— **Aynı şeyi düşünüyorum. Önce sanatçının sinema dilini bilmesi gerekir. Sinema yapıtı, sinema dilinden yapılır. Halbuki «Denize İnen Sokak» ta en ilkel sinema dili bile yok. Anlatmak istediği bir şey varsa, onu edebiyat kitaplarında fazlasıyla bulabiliriz.**

REJİSÖR VE PRODÜKTÖR ★ Memduh Ün, kendisine madalya kazandıran filmin prodüktörü Nusret İkbâl ile...

Mıldız ve Sinema

Beyoğlunda büyük ve lüks bir sinema... Bir Türk filminin gala gecesi... Sinemanın girişi tıklım tıklım... Halk, içeri girebilmek için uzun bir kuyruk halinde gişe önünde beklemekte...

Kalabalıkta hafif bir kaynaşma oldu. Giriş kapısı önünde dar bir geçiş yolu açıldı. Kapıda iki tane kadın görüldü.

Her ikisi de genç, güzel ve göz alıcıydı. İri yeşil gözleri ilk anda dikkati çekiyordu. Her ikisi de, utançtan kıpkırmızı kesilmişlerdi. Önlerine bakıyorlardı.

Kendileri için açılan dar yoldan güçlükle ilerleyip sinemaya girecekleri an, sinema kapısındaki biletçi kendilerini nazikâne bir şe-

**SENELER SENELERİ, GE
TAKİP ETMİŞ VE NETİCEDİ
İSİM OLARAK FATMA GİRİ
SANATI DA SÜRATLE GELİ
ÇOK ŞEYLER VA**

DOĞAN

kilde durdurarak:

— Biletleriniz efendim? dedi.

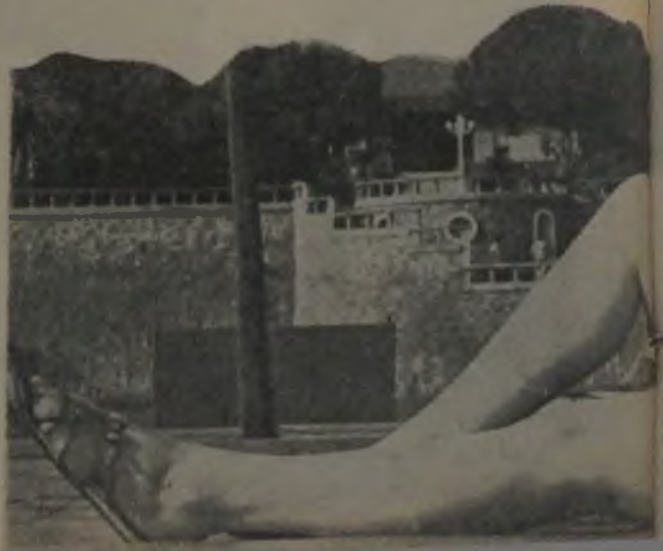
Her iki kadın da birdenbire şaşırdılar. Az evvelki mahçubiyetleri daha fazla artarak ne yapacaklarını bilmez bir halde, şaşkın, etraflarına baktılar. Hemen arkalarında yürümekte olan uzun boylu adam müdahale ederek:

— Burada... Burada.. Hanımlar girsin, ben biletleri alıp geliyorum, dedi.

Adam da en az ka-

dınlar kadara müteredditlerin içeri girecekleri bir sıra halinde, kendi kendilerine, yağdırıyordu.

Filmin başından az bir zaman önce şiki localardan birinin kapısı açıldı. Az evvelki kadının ve erkek arkadaşının kaçamak nazar attıkları

**ŞİMELELER GELİŞMELERİ
KARŞIMIZA BÜYÜK BİR
ÇIKMIŞTIR. VÜCUDU VE
YILDIZ, SİNEMAMIZA
TMEKTEDİR.**

RAL

kan ve
adınla-
5 mü-
uzun
bi bi-
girdi.
nınlı-
ürler
asma
kar-

ra yerlerine oturdular. Oturmalarını müteakip, salonun içinde bir alkış tufanıdır koptu. Sinemamızın yeni, fakat göz alıcı güzelliği ile kısa bir zamanda büyük bir seyirci kitlesini kendine bağlayıveren Fatma Girik'ti bu.. Büyük bir seyirci kit-

lesi tarafından tanınan, fakat sinema kapıcısı tarafından tanınmadığı için kendi filmine bilet alarak girmek mecburiyetinde kalan Fatma Girik'ti bu...

Yıllar yılı, kullanıla kullanıla eskimiş kaldırımları, tozlu yolları ile, tarihi bir İstanbul semti... Bir müslüman mahallesi olan Kocamustafapaşa semtinden birdenbire sıvrili veren bir yıldız... Kaderin, altın renkli, sonbahar yapraklarını, üzerine döktüğü, nazlı bir çiçek...

Üzerinde oturmakta olduğu sandalyeden, ayaklarını ileri uzatmıştı. Karşısındaki adamın anlattıklarını dikkat ve ciddiyet ile dinle-

mekteydi. Makyajsız ve sade olan yüzünde çocuksu bir ifade vardı. Büyükannesinin dizinde masal dinleyen bir çocuk gibiydi o anda... Kâh sevinçle ellerini çırparak, kâh çocukça bir sâfiyetle üzülererek anlatılanları dinliyordu.

İşte ben Fatma Girik'i ilk defa böyle tanıdım. Daha henüz, fiziki gelişmesini tamamlanmamış, minyon bir vücut... Uzun, siyah ve ipek gibi pırıl pırıl saçlar... Çelik bir köprü gibi duran kara kaşlar... Yeşil, canlı gözler... Yukarı kalkık bir burun... Daima hafif aralık duran dudaklar... Bütün safiyet ve çocukluğuna nazaran tam bir dişi...

Seneler seneleri, gelişmeler gelişmeleri takip etmiş ve neticede karşımıza büyük bir isim olarak Fatma Girik çıkmıştır. Vücutu ile sanatı da süratle büyüyen genç sanatçımız şu anda Türk sinemasına çok büyük şeyler vâdetmektedir. Son çevirdiği filmlerde çıkardığı güzel oyunlarla şöhretin zirvesine doğru süratle ilerlediği açıkça görülmektedir.

Kendisini son defa olarak ziyarete gittiğimi zaman beni, kapıda kendisi karşıladı. Her zaman olduğu gibi, sıcak bir samimiyetle beraber parolamızı verdi:

— Naaber askerlik arkadaşım? Ne o böyle? Allah vere gene bir iş için geldiğini söyle de seni içeriye almıyayım, dedikten sonra kapıyı ardına kadar açıp, beni içeri buyur etti. Böyle bir karşılamaya, iş için geldim diyemediğim için:

— Yoo canım. İş için ne demek? Sadece ve sadece ziyarete geldim, diyerek vaziyeti idareye çalıştım.

Fakat hakikatte ise, dergiden vazifeli olarak gönderilmiştim. Ne yaparsınız... Bizimki de ekmek dâvası. Fakat gene de herşeye rağmen bu, şahsî bir ziyaret de sayılabılırdi. Çünkü bu işi bilhassa ben istemiştim. Hani ne derler: Hem ziyaret, hem ticaret misali...

Küçük, şişşirin ve kutu gibi bir evdi burası. Sıcak ve samimi bir havası ve dinlendirici bir dekoru vardı. Bu e-

vi daha evvel birçok defa daha görmüş olmama rağmen bu hususiyetleri yeni farkeder gibiydim. İhtimal daha evvelden de aynı durum vardı ama ben uzun uzun üzerinde düşünmemiştim herhalde..

Annesi, babası ve kardeşi kendisi kadar cana yakın ve samimi insanlar. Bilhassa babası ile çok yakın bir samimiyetim ve sırdaşlığa kadar ulaşan bir arkadaşlığım vardı.

Hep beraber, misafir salonuna oturduk. Ben bir yandan çeşitli mevzulardan konuşurken bir yandan da, röportaj için lüzumlu malûmatı toplamaya çalışıyordum. Malûm ya iş için değil, sadece ve sadece ziyarete gittiğimi söylediğim için işle alakalı bir soramıyordum.

Hemen yanıbaşında oturan Fatma Girik, rahat oturamıyor ve durmadan pozisyon değiştirmek mecburiyetinde kalıyordu. Ameliyattan yeni çıkmıştı. Daha henüz yarısı iyileşmemişti. Halbuki, şimdi tam iş ve çalışma zamanıydı. Ama ne yapısındı ki? Başa gelen çekilir. Allah daha beterrinden korusun.

İkram edilen kahveyi yudumlamaya başladığım zaman, birdenbire aklıma gelen soruyu soruverdim:

— Aşk hakkında neler düşünüyorsunuz? Duyduğuma göre, bugünlerde büyük bir aşk macerasında başrolü oynuyormuşsunuz? dedim ki, sözlerimin yarısı boğazıma takıldı. Fakat söylemiştim artık. Ok, yaydan çıkmıştı bir defa. Bir ara odada bulunan babasını unutarak sorduğum bu soru, telâfisi güç bir durum yaratmıştı.

Sözlerimi henüz tam olarak bitirmemişim ki, sol ayak parmağımdaki nasırdan, beyin nahiyeme doğru şiddetli bir sancı yükseldi. Acısından bağırılmak için dudaklarımı ısırardım. Fatma'nın ayağına basması, beni süratle kendime getirdi ve hemen lafı defıştirdim:

— Bu da yeni bir reklam şekli galiba? dedim. Hakkınızda dedikodu çıkararak filmi meşhur edecekler galiba?

(Devamı 29. sayfada)

AİLE SAADETİ

TÜRK SINEMASININ EN ÇOK SEVİLEN AKTÖRLERİNDEN EŞREF KOLÇAK, AYNI ZAMANDA BEYAZ PERDEMİZİN EN MESUT ERKEKLERİNDEN BİRİ OLARAK DA ŞÖHRET YAPTI...

Röportaj: Oğuz EROL

Sinema'da aile saadeti oldukça önemlidir... Zira bugün için, hemen hemen dünyanın her tarafında sinema ile ilgili şahısların mesut bir yuva kurmaları ve uzun seneler beraber yaşamaları mesele haline gelmiştir... Gerek erkeğin ve gerekse kadının, veyahut aileden herhangi bir ferdin bu mesleğin içinde bulunması çeşitli etki ve tepkilerle çoğu zamanda kötü neticeler verir...

Siz bir aktör olsanız, veyahut da bir aktris veya rejisör üstelik bir de evliyseniz, yandınız... Zira her zaman için, her hareketiniz kontrol altındadır... Herhangi bir aktrise tesadüfen yakınlık göstermeniz halinde, hemen çevrenizdekiler arasında bir fıslı başlar... Bunu eşiniz de

duyunca, kıyamet o zaman kopar işte... Tabii, kıskanç bir hanımla evliyseniz...

Sinema oyuncusu toplumun malıdır, derler... Bunu diyenler hiç bir zaman da sinema oyuncusunun evlenmesine rıza göstermezler. Sebepleri arasında başlıcası olarak da, seyircinin tepkisini gösterirler... Onlara göre, seyirci evli olan oyunculara fazla yakınlık göstermezlermiş... Bu ne dereceye kadar doğrudur, bilinmez... Bununla beraber, bizim sinemada bu tip düşüncelerin yanlış olduğunu gösteren oyuncular vardır...

Geçenlerde evlenen Göksel Arsoy, ondan bir müddet sonra evlenen Ayhan Işık, beyaz perdemizin mesut erkeklerindendirler... Bu evli-

MES'UT AİLE ★ Harun Kolçak babasıyla annesinin arasında.

likler, onlara ne hayranlarını kaybettirmiş ve ne de sinemadaki durumlarını sarsmıştır..

Sezonun başarılı oyuncularından Eşref Kolçak'a gelince... Bu aktörümüz de, 1954 yılında dünya evine girmiş ve yedi seneden beri kıymetli eşiyle beraber mutlu bir yuvanın ferdlerinden olmuşlardır...

Kolçak ailesine 1955 yılında katılan küçük Harun Emin de, bu yuvanın saadetine çok şeyler eklemiştir...

Şimdi ise, bu aile yukarıda saydığım birçok meselelerden uzak, sakin ve mesut bir hayat sürmektedirler... Bu yaşayışın daha uzun seneler, bir ömür boyu sürmesi de gayet normal gözükmektedir.

★

Güzel bir gün... Mevsim yaz, ayın adı da Temmuz olmasına rağmen, öylesine nefes kesecek bir sıcak yok... Rahatça gezip tozabileceğiniz, eğlenebileceğiniz bir gün. Ben çok severim böyle gün-

ÇAY SAATI ★ Eşref Kolçak, eşi ve küçük Harun akşam çayına hazırlanıyorlar.

HISARDA ★ Kolçak ailesi SİNEMA objektifine poz veriyorlar.

leri... Bana kalsa, bütünün davetine icabet etik.. Baş-yılın her günü böyle olmalı. Ne çok sıcak, ne de çok ılık.. Yatağımdan bir an doğruldum. Hemen yanibaşumdaki açık pencereden şöyle bir gökyüzünü tetkik ettim. Hayır, yağmur yağacağı da benzemiyordu.. Ama, yine de belli olmaz...

Saatın akrep ve yelkovanları sabahın onunu gösteriyorlardı... Ohh, diyeceksiniz, Maşallah... Haklısınız, ama ben de haklıyım... Siz de benim yerimde olsanız... Oooo.. Siz benim yerimde olsanız, daba hâlâ uyuyordunuz..

Efendim, dün akşam çok sevgili bir aktör arkadaşımı-

ka aktör, aktris arkadaşlar da vardı.. Bizim dergiden de bazı yazar arkadaşlar geldiler... Meselâ Hayri Caner, Orhan Öztürk, Ağâh Özgüç, fotoğrafçılarımızdan Fazıl Durukan da oradaydılar... Hep beraber, güldük, eğlendik, içtik, yemek yedik filân...

Derken efendim, bir de saate baktık ki, gece yarısı olmuş.. Şimdi tam, hatırlıyamam ama, üçü geçiyordu saat... Kalktık... Ben eve geldiğim ve soyunup yatağa yattığım zaman, saate baktım... Dört buçuk... Eh, şimdi saat on olduğuna göre...

Siz bir hesaplayıverin artık, kaç saatlik uyku uyuduğumu...

Ağzım hafif ekşimsi, geçtim soğuk düşün altına... Bir anda tepemden inen sicim gibi, tazyikli su, beni kendime getirdi... Şimdi biraz daha rahatım...

Giyinip kahvaltıya oturduğumda, not defterim elimdeydi. Bakalım bugün ne işlerimiz var... Bir gazetecinin günlüğü...

Saat 11.10'da muhakkak Cağaloğlu'nda, idarehanede bulunmam gerekiyor mu?... Orada beni bekleyen bir kadın artistimiz ve fotoğrafçımızla beraber plâja gidecekmışiz...

Öğle yemeğini Bebek'de bir gazinoda, bir rejisör arkadaşla beraber yiyecekmışim.. Saat ikide, tekrar idarehaneye gelip üç sayfalık bir yazı yazacaktım... Saat üç buçuk ta da, değerli aktör Eşref Kolçak'ın evinde bulunacaktım...

Durun canım, daha programım bitmedi... Saat altıda tekrar yazıhanede yazar arkadaşların bir toplantısında bulunup, tam bir saat münakaşa yapacaktım. Saat yedide akşam yemeğini gayet hafif olarak yedikten sonra, Yüksekaldırım'daki bir sinemaya gidip, 1922 senesinde

çevrilmiş Fritz Lang'ın meşhur filmi Dr. Mabuce'u seyredecekmışim...

Artık bitmiştir, herhalde diyeceksiniz... Nerede? Benim programın saat onbirde sona erdiği hiç bir zaman mümkün olmamıştır... Aksi halde, biz SİNEMA mensupları böyle bir çalışmaya başlamış olsak, böyle bir dergiyi sizlere nasıl sunabilir-dik? (Övünme)

Derken, saat tam onikide şöhretli bir aktörümüzün yaş günü partisinde bulunmam gerekiyormuş... Orada yarım saat kaldıktan sonra, bu günlerde çevresinde birçok dedikodular fısıldanan bekâr bir jönümüzün nasıl vakit geçirdiğini öğrenmek için Yeşilköy'e, Kulüp Mini'ye gidecekmışim...

Bundan sonra da eve dönebilirmişim...

Derinden bir «Offff...» çektim. Ne yüklü programdı bu. Saate baktım.. Onu yirmi geçiyordu... Kahvaltı sona ermişti... Aceleyle giyinip yola çıktım...

★

Saat ikibuçuk... SİNEMA dergisinin idarehanesi... Önümde daktilo makinesi.. Makinenin tuşlarında parmaklarım... Yazıyorum... Son hızla... Karşımda Fazıl Durukan... Beni bekliyor... Saat

ANNE, ÇOCUK VE KUZU ★ Küçük Harun çok sevdiği annesi ve kuzuyla...

üçte Eşref Koçak'ın evinde olacağız...

Son satırları yazıyorum.... İşte, yazı bitti... Hemen fırlıyoruz... Kurt İş Hanı'nın kapısında yeşil renkli bir Chevrolet araba bizi bekliyor... Biniyoruz...

★

Saat üçe beş var.. Tepe başındayız... Sağdan, Kasımpaşa'ya inen, Tozkoparan yokuşundan aşağı iniyoruz. Sağda solda yokuş inen, çıkan insanlar... Uzakta, boş arsa da top kovalıyan çocuklar...

★

«— Beklettik mi?»

«— Hayır... Tam vaktinde geldiniz... Saat üç...»

Üçü de hazır dılar.. Eşref Kolçak kumlu bir ceket giymiş... Altında bej bir pantolon... Hanımı da, kareli bir tayyör... Küçük Harun'a lâcivertler giydirmişler...

Hep beraber otomobildeyiz... Şoföre;

«— Bizi Emirgâna bırakacaksınız» dedik..

«— Ölür abi,» diye cevap verdi...

Ve yine yola koyulduk....

★

Emirgân'dayız... Vakit akşam... Değerli aktör Eşref Kolçak, eşi ve küçük Harun.

Önümüzde semaver, bardaklar, tabaklar, kaşıklar...

«— Eşref bey,» diyorum.

BİZ BÖYLEYİZ ★ Kolçak ailesi fertleri daima birbirini seven, neşeli, samimi insanlar

«Bu sene faaliyetiniz oldukça fazla galiba?»

Gayet neşeli görünüyordunuz.

«— Evet,» dedi. «Bu yaz sezonu herhalde sanat hayatının en faal sezonu olacak.»

«— Hâlen çevirdiğiniz film?»

«— Rejisör Hulki Saner'in «Gelin Alayı» adlı kordelasında Belgin Doruk'la oynuyorum.»

«— Epey yoruluyorsunuz!»

Çayını yudumlarken karısına baktı. O da baktı. Bir-

birleriyle gözgöze geldiler... Bu sırada küçük Harun da Foto Fazıl'la deniz kenarında dolaşıyordu...

«— Evet, yoruluyorum ama...»

Birşeyler anlatmak istiyordunuz... Belki de aile saadetinden, yorulduğunuz yuvasından unuttuğundan söz edecekti... Muhakkak öyleydi. Zaten önlü aktörün bakışlarından, eşinin gözlerinden bu saadet hemen belli oluyordu...

Saate baktım... Altıya yirmi vardı...

Daha önce de söylemiştim... Saat tam altıda... Evet, evet derginin idarehanesinde olmam gerekiyordu... Sizin anlayacağınız, topu topu yirmi dakikam kalmıştı...

Yirmi dakika içine sığdıracağım yalnız vol değil ki... Daha sorularım var Eşref Kolçak'a...

«— Herkese sorulan sorulardan birçokları size sorulmadı gibime geliyor Eşref bey?»

«— Haklısınız... Bazı klâsik cevapları yıllardan beri kullanmadığımı zannediyorum...»

«— Meselâ?»

«— Yooo... Siz sorun da ben cevap vereyim...»

Düşündüm... Ne yalan söyleyeyim, şu anda merak etti-

ğim Eşref Kolçak'ın boyu ve kilosuydu...

«— Meselâ fizikî ölçüleriniz?»

«— Boyum 1.80... Kilom da yetmiş...»

«— Saçlarınız ve gözleriniz?»

«— Gördüğünüz halde soruyorsunuz ama...»

«— Belli olmaz, belki de bir yanlışlık yapabilirim... Sizin ağzınızdan duyarsam, daha inandırıcı olacak bu...»

«— Saçlarım açık kumral... Gözlerim de kahverengi...»

«— Bir klâsik soru daha... Kaç yaşındasınız Eşref Bey?»

Bir an durakladı... Dikkat ettim, yaş konusunda her kim olursa olsun, birden hatırlıyamıyor... Ama bunun sebebi var... Çünkü, zaman o kadar hızlı geçiyor ki, insan yaşını dahi aklında tutamıyor...

Kolçak:

«— 1927 doğumlu olduğuma göre, artık siz hesaplayverin...» dedi.

Valla, benim de pek hesabım kuvvetli değildir... Bu işi siz hallediverin... 1927 doğumlu olduğuna göre, değerli aktörümüzün yaşını hesaplayverin...

Malûm ya, saat altı oldu artık...

BAHARDAN KALMA ★ Küçük Harun'un bir arda insan sırtlarında babasının tuttuğu bir kuzuyu çok sevdi.

FATMA GİRİK İLE OKTAR DURUKAN
«TELLİ KURŞUN» DA
Yakışan çift...

TELLİ KURŞUN

Çetin Karamanbeyin bu kordelâsında gayet hoş bir çift meydana getiren Oktar Durukan ve Fatma Girik acaba tekrar beraber olabilecekler mi?

Bu hususta büyük bir söz sahibi olan Çetin Karamanbey ne düşünüyor acaba? Derginiz vasıtasıyla beni aydınlatırsanız, size olduğu kadar, Çetin beye de minnettar kalacağımı bilmenizi isterim.

SİNEMA — Bu meselede,

sizin de belirttiğiniz gibi, bizler söz sahibi değiliz. Ancak Çetin beyin fikirleri sizi tam mânâsıyla tatmin edebilir. Onun için bu konuyu Çetin beyin alâkasına bırakıyoruz.

Kadir Sever
BURSA

AYHAN IŞIK ve EVLİLİK

Geçen sayılarımızdan birinde Ayhan Işık, okurlarınıza ve hayranlarına bir beyanatta bulunmuştu. Normal bir çerçeve dahilinde, karısıyla

beraber resim çektirmeyi ve kendilerinden haber yazılmasının gayet tabii ve hatta iyi birşey olarak vasıflandırmıştı. Halbuki aradan geçen uzun bir zamana rağmen, bu hususta bir yazı çıkmadı. Neden acaba? Yoksa Ayhan Işık, bizlere verdiği sözü unuttu mu? Siz ne dersiniz?

Esin Bahar

Caddebostan - ŞEHİR

SİNEMA — Verdiği sözü unuttuğunu zannetmiyoruz. Fakat herhalde bu hususta daha kesin bir karara varmamış olacak ki, başlangıçtaki muhafazakârlığını devam ettiriyor. Bunu biraz da işlerinin çokluğuna hamletmek gerek. Çünkü bu sene birkaç filmde birden ve hem de değişik rollerde oynayacak.

İMZALI RESİM MESELESİ

Geçen gün bu cici derginin (Sizin Köşeniz) sütunlarında çıkan bir haber beni de alâkadar etti.

İmzalı resim istemek ve kendisini ziyaret etmek için evine giden beş kişiyi Fikret Hakan kapıdan kovmuş. Kovmuş mu dediniz? O ne kelime efendim? İş o kadarla bitse çok iyi. Maalesef, bizim artistlerimizden yalnız Fikret Hakan yapmıyor bunu. Ben de sizler gibi imzalı resim meraklısıyım. Bir koleksiyon yapıyorum. Tabii şimdi vazgeçtim. Neden mi?

Geçenlerde bir gün, Beyoğlunda Muzaffer Tema'ya rastladım. Kendisinden bir resim rica ettim. Adeta beni dövecekmiş gibi bir cevapla karşılaştım. Daha sonra Muhterem Nur, Efgan Efekan, Orhan Günşiray, Ayhan Işık ve Pervin Par ile de aynı konuşmayı yaptım ve aynı sert cevabı aldım.

Kimisi üzerimde yok, kimisi kalmadı diyor ve kimisi de insanı tersliyerek:

Böyle caddenin ortasında da resim imzalanır mı? diyorlar.

Anlamadığım taraf şu ki: artistlerimizin, hayranlarına, bu şekilde hareketleri, cahalet ve görgüsüzlükten mi, yoksa resim parasından kâçırdıklarından mı, yoksa şöhret sarhoşluğundan mı? Biz hayranlarına karşı biraz daha mütevazı ve alçak gönüllü olamazlar mı? Bunu kendilerinden beklemek elbette ki en meşru hakkımızdır sanırım.

Bu mektubum, (Sizin Köşeniz) sütunlarında yayınlandığı takdirde sizlere minnettar kalacağım.

EVA Ş.
İSTANBUL

FİLMCİLİĞİMİZ NİYE İLERLEMİYOR?

Filmciliğimiz niye ilerlemiyor?

Sinema Dergisi Yazı İşleri Müdürlüğüne,

(Sizin Köşeniz) sütunların-

SİZİN KÖŞENİZ

da yayınlanan vazılarda, bazı enteresan konular göze çarpmaktadır. Bu sebepten derginiz daha fazla sevilip okunmaktadır. Ben de Türk sinemacılığı hakkındaki fikirlerimi yazıp, uygun gördüğünüz takdirde, yayınlamanızı rica eder, bilvesile selâm eder hürmetlerimi sunarım.

Türk filmciliğinin ileri gidemediğinden ve filmlerin sevilmediğinden bahs olunuyor. Ben şahsan Türk filmlerini severim. Bir seyirci veya vatan daş olarak, filmlerimizi değil de filmciliğimizin gidişatını sevmiyorum. Çünkü, hiçbir yenilik üzerinde çalışılmıyor. Hep bildiğimiz şeyler. Sevişen bir çift... Onların arasını bozmaya çalışan bir kötü adam... Bu monotonluk bozulup, daha orijinal eserler perdeye aktarılmadığı takdirde, birkaç sene sonra, filmlerimizi satacak sinema ve seyredecek seyirci bulamayacağı zannederim.

Şimdiye kadar, seyirciyi istismar vasıtası olarak kullanan, ölüm, bacak, göbek, mevlût ve ezan gibi sahnelerin birer sanat değeri taşıması zamanı gelmiş ve hatta geçmiştir bile.

Tahmin ediyorum ki film piyasamızda fazla değilse bile, yeteri kadar artist ve rejisör vardır. Fakat filmin temel taşı teşkil eden senaryo hususuna neden gerekli önem verilmiyor? Neden senaryoların da rejisör veya artistler kadar para kazanmalarına tahammül edilmiyor? Bunlar için neden gerekli imkânlar hazırlanmıyor? Halbuki gençler arasında bu işe hevesli ve kaabiliyetli, binlercesi vardır zannediyorum. Fakat henüz bir

sanayii ve meslek kolu halini almadığı için bu hususta bilgi şöyle dursun, basit bir malûmatımız dahi yok.

Sizleri meşgul ettiğimden dolayı özür dilerim.

Şevket Rarcaboğaz
Kozan - ADANA

ASİ GENÇLİK ve BİZ

Bizler neden kendi kafamızı çalıştırıp yeni şeyler bulmak dururken, başkasını taklide yelteniyoruz? Bizim de başkaları kadar zekâ ve çalışma gücümüz yok mu?

Avrupa ve Amerikalı yazarlar, rejisörler son zamanlarda, çok mühim bir dâvaya el atmış bulunuyorlar. «Gençlik Dâvası» Son zamanlarda, bütün dünyada, aileler ve ebeveynler için en büyük üzüntü kaynağı ve problem olan bu gençlik dâvasına, bizler neden gereken önemi vermiyoruz? Köy dramlarının modası çoktan tarihe karışmıştır artık. Biraz da büyük şehir dâvalarına, büyük şehrin küçük semtlerinin, küçük insanların büyük dâvalarına el atalım.

Realist olalım beyler realist. Romantik değil.

Saygılarımla
Tanık Özdemir
Şişli - ŞEHİR

DEVLERİN VEFATI

Evet, son senelerde ecel dünyaca tanınmış dev aktörlerin yakasını bırakmadı.

Clark Gable'nin kalb krizi sonunda vefatından sonra, sıra Gary Cooper'e geldi, yakalandığı kanserden kurtulamıyarak geçen ay hayata gözlelerini ebediyen kapadı. Vefatından evvel mecmuada hastalığından bahsedildi ve vefatı-

MARIA VINCENT
Demir atacak mı?

dan sonra bahsedilmedi. Hayranı olduğum aktörden biraz bahsedeyim dedim.

Gary Gooper iki defa Oscar kazanan yıldızlardandır. İlki ni 1941 senesinde «Sergeant York - Çavuş York», ikincisi 1952'nin en iyi oyuncusu ünvanı ile Oscar'ı ikinci defa kazanmıştı. Filmin ismi «High Noon - Kahraman Şerif». Ruhu şâdolsun.

Selâhattın Taşkınbaş
Abdulfettah Mah. No. 59
TOKAT

VİNCENT MESLLESİ,

Bir Maria Vincent tanıyorum ben. Devletler arası bir peyk misali. Bir ayağı Fransa'da, bir ayağı Türkiye'de. Neden acaba. Herhangi bir tarafı tercih ederek demir atması mümkün değil mi? Bir iki aylık kısa ziyaretlerin mahiyetini doğrusu pek merak ediyorum. Halbuki Türk sinemasında seyirci tarafından fazlaca tutulmaya başlamıştı.

Mehmet Murat
EDİRNE

HAYATİ HAMZAOĞLU ★ İş hayatında olduğu kadar, hırsusî hayatında da neş'eli ve çalışkan bir kimsedir. Zannederim yukarıdaki resimler bunu ispata kâfidir.

Soğuk, dondurucu bir kış günü. Gökyüzü, kapkara yağmur bulutları ile yüklü. Yağmur yağdı, yağacak... Güney-Batı tarafından hafif hafif, fakat soğuk bir rüzgâr esmekte...

İskelenin ucunda duran iki adamdan birisi, bir elini gözlerine siper etti. Geri dönüp —iskelenin hemen gerisinde bulunan— meteoroloji istasyonunun tepesinde dönmekte olan rüzgâr fırladığına baktı.

Meteoroloji istasyonunun deniz tarafındaki balkonunda

bir memur, önüne aldığı teleskop ile denizin ta ötelerini, gökle birleştiği yeri gözlüyordu.

İskele ucunda duran iki adamdan biri, diğerine:

— Bizim uşaklar ellerini biraz çabuk tutup da hemen geri dönseler bari, dedi.

Diğeri de korkulu ve isteksiz:

— Yaa... Hava nerdeyse bozacak. Karayel ha patladı, ha patlayacak... diye konuştu.

Sonra her ikisi de derin bir sessizliğe gömüldüler. Dakika-

Hayati HAMZAOĞLU

KARADENİZ KIYILARININ BU YAĞIZ DELİKANLISI, SON OLARAK «ÖLÜM KAYALIKLARI» FİLMİNDE OYNADI.

ların ilerlemesi, endişelerini artırıyor ve onları daha derin, daha korkunç ve daha ölümcül bir sessizliğin uçurumlarına yuvarlıyordu.

İmanın, kuytu köşeleri daha şimdiden, küçük balıkçı tekneleri ile dolmaya başlamıştı. Filikalar, takalar, yatlar ve küçük küçük bir sürü motor kendilerini gelecek tehlikeye karşı koruyabilmek için limanın kuytu köşelerine burunlarını sokmaya çalışıyorlardı.

Tayfa ve gemicilerin ayyuka yükselen feryatları, kulakları tırmalar durumdaydı.

Limanda demirli bulunan birkaç gemi, demir alarak kendileri için daha emniyetli olan açıklara kaçıyorlardı.

Herkes, büyük bir telâş içindeydi. Herkes can korkusu ile kendine sığınacak bir yer arıyordu. Can kurtaran motorları daha şimdiden hazır

bir durumda, gelmesi muhtemel bir tehlikeye karşı, bekliyorlardı.

Gökyüzünün kurşun rengi yerini yavaş yavaş bir karalığa bırakıyordu. Vaktin öğle olmasına rağmen ortalık, daha şimdiden bir gece karalığına gömülmüştü.

Göz alabildiğine bir deniz... Kapkara, korkunç... Gökyüzünde dolaşan fırtına bulutları, süratle akıp gidiyorlardı... Sanki bütün bulutlar yeryüzüne inmiş, insanların omuzları üzerine müthiş bir ağırlık gibi çökmüştü.

Bu ummanın ortasında bir nokta şeklinde kalan küçücük bir balıkçı teknesi yavaş yavaş kabarmaya başlayan dalgalar arasında kendisine yol açmaya çalışıyordu. Geminin güvertesinde birkaç balıkçı tayfa, telâşla sağa sola koşuyor, bir takım ipleri çözüp bağlıyor, birşeyler indirip

TABIAT GÜZELLİKLERİ ★ *Arasında bulunmak onun için bulunmaz fırsat. Pek az boş vakti olduğundan ancak iş icabı kırlara açılabilir. Fakat kamera orada da peşinde...*

bindiriyorlardı. Arka taraftaki dümeni tutan, iri, kuvvetli bir genç, dümeni zaptedebilmek için bütün gücünü harcıyordu.

Bütün bu kargaşalık içinde kaptanın gür sesi çın çın ötüyordu:

— Davranın bre uşaklar... Fırtına patlamadan kıyıyı tutalım.

Teknenin diğer yanından bir sürü ses, rüzgârla birbirine karışıyor ve bir uğultu halinde duyulduktan sonra dalgaların çıkardığı seslere karışıyordu.

Bir şimşek çaktı... Onu müthiş bir gürültü takip etti... Kulakları sağır edebilecek bir gürültü... Ortalık bir an parlak bir ışıkla aydınlandı. Korkunç bir aydınlık... Önce hafiften esen rüzgâr biraz daha hızlandı. Derken müthiş bir hızla esen rüzgâr, dalgaları önüne katıp sürüklemeye başladı. Dalgalar büyüdü, büyüdü...

Bu müthiş olaylar olurken, teknede bulunanların telâşları ve çalışma güçleri son haddini bulmuştu. Çıplak vücutları terden sırsıklam olmuştu.

Bir anda patlayıveren fırtına ile büyüyüverip korkunç bir hal alan dalgalar, küçücük tekneye saldırıyorlardı. Bu

korkunç dalgalar arasında kendisine bir yol açmaya çalışan tekne, dalgalardan yediği her şamar ile yön değiştiriyordu. Her geçen an, tekne ve teknedekiler için daha kötü bir vaziyet arz ediyordu. Bütün çalışma ve didinmelerine rağmen, kurtuluş ümitleri her an biraz daha azalıyor-du.

Bağırılmaktan, sesi kısılmış olan kaptan, artık bağırmaı bırakmış ve kamaraya çekilmişti. Kendilerine yardım etmesi için Allaha dua ediyordu. Güvertede demin görülen hızlı faaliyet durmuş ve herkes korku ve tevekkülle bir köşeye sığınmış bekliyordu. Hepsi de alçak sesle birşeyler mırıldanıyor, günahlarını affetmesi için Allaha yalıyorlardı.

Teknenin arka tarafında duran ve halen, —az da olsa— bir kurtuluş ümidi ile çırpınan dümenci, dümeni elinden bırakmamakta ısrar ediyordu.

Korkunç dalgalarla yapılan bu yorucu mücadele, iki saat kadar devam etti. Fakat heyhat... Vaktin ilerleyişi ile beraber, durmadan irileşen ve her an daha korkunç bir hal alan dalgalar avını hazmetmeye hazırlanan bir canavar gibiydi.

EN İYİ MANZARA ★ *Ve en temiz şey, gökyüzüdür. İnsanların bütün ihtiras ve kötülüklerinden uzak ve sakin.*

İşte tam bu sırada, iri bir dalga teknenin burun kısmına şiddetli bir şamar patlattı. Teknenin taban kısmından müthiş bir çatırdı geldi önce. Suyun üzerinde bir müddet yükseldiler. Sonra suların karanlık kucağına doğru bir alçalma... Hafif bir titreme oldu. Ve tekne tam ortasından ikiye bölünüverdi. Artık hepsi korkunç denizin soğuk ve kapkara sularının kucağında kaldılar. Esas mücadele şimdi başlamıştı. Ölüm dirim savaşıydı bu... Kimisi koluna kuvvet, yüzmeye uğraşıyor, kimisi de batmış olan teknenin orasına burasına tutunarak suyun üzerinde kalmaya çalışıyorlardı. Fakat, bütün bu mücadeleye rağmen, onların gelmiş olması ihtimali hepsinin dermanını kesiyor,

kollarındaki kuvveti süratle yiyip bitiriyordu. Daha şimdiden birçoğu, ölümü kabul etmiş görünüyorlardı.

★

Genç adam, sahile ayak bastığı zaman akşam olmak üzereydi. Yorgunluktan bitkin bir haldeydi. Kendini kumların üzerine bırakıverdi. Uyumuştı...

★

Beyaz perdemizin tipik jönerlerinden Hayati Hamzaoğlu'nun Karadenizli olduğunu bilmiyenler vardır herhalde. İri yarı, sağlam yapılı, yakışıklı bu Karadeniz kıyılarının yağız leventinin hayat hikâyesi bu ve buna benzer maceralarla başlar ve devam eder. Uzun seneler, denizle yapılan yorucu mücadeleler ona ayrı

(Devamı 31. sayfada)

Soyunmak

GÜZEL ŞEY...

Caddeler yavaş yavaş boşalmıya ve tenhalaşmıya başlamıştı. Vaktin epey geçmiş olması ve saatin de onbire yaklaşması sebebiyle herkes süratli adımlarla evlerine koşuyordu.

İstanbul böyledir işte... İki kısma ayrılır... Bir duvar vardır sanki arada... İşte gecenin bu saatinde bir hayat biterken, bir diğeri başlar. Bu saatlerden sonra «gece kuşları» caddelere dökülür. Yayvan ağızlardan yükselen sarhoş nâraları, fısıltı halinde konuşmalar hep bu saatten sonra duyulmağa başlar. Direk dibinde sızanlar, kavga edenler hep bu saatlerde görülürler.

Nereden geldik buralara bilmiyorum ama, saat gecenin onikisine doğru, ben yanımdaki foto muhabiri ile Sarıhanedeyim. Hem de bu saatte röportaja gidiyorduk.

Önümüze ilk çıkan Taksim dolmuşuna atladık. Az sonra Bevoğlu'ndaydık. Bevoğlu daha bambaşka bir âlemde. Pek tenha da değildi hani.

Caddeyi aydınlatan flöresan lâmbalarının kirli mavi ışığı altında, herşey bambaşka bir hüviyete bürünmüştü. Herşey, olduğundan daha güzel, daha tatlı gibi geliyordu insana. Kaldırımlar üzerindeki seyyar sigara satıcılarının, köftecilerin, börekçilerin, fıstıkçılardan canhıraş feryatları olmasa, daha da güzel olacak. Tramvay caddesini bırakıp,

bir ara sokağa saptığımız zaman, vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Sokağın, senelerdir el sürülmemiş, hurda kaldırımları ve loş ışığı içinde güçlükle ilerliyorduk. Sağdan soldan fırlanmış kaldırım taşları, yürürken insanın dengesini bozuyordu.

Sokağa saptığımızdan beri, baygın bir müzik sesi kulaklarımızı dolduruyordu. Sadece kapılarında neon lâmbaları bulunan bol ışıklı bar ve pavyonlardan etrafa 'sarhoş bir müzik yayılıyordu. Böyle bir yerde, böyle bir müziğin sarhoş olduğuna bahse girebilirdi insan.

Kapı önünde bir an tereddüt ettik. Kapıcının, dâveti ile cesaret bularak içeri daldık. Bodrum kata inen basamakları, aşağı indikçe, ağır bir alkol kokusu genzimizi dolduruyordu.

Kapıdaki adamlara, Özcan Tekgül'ü aradığımızı söyleyince, bir an tereddüt eden adam, sevimli sanatçımızı çağırarak üzere önümüzdeki açık kapıda kayboldu. Az sonra, bizi kulisteki odasına aldılar. Gülerken, gayet samimi bir şekilde karşıladı bizi. Yerlerimize otururken hoşbeş edip hal-hatır sorduk. Oturur oturmaz Özcan Tekgül, hafifçe tebessüm ederek:

— Çok biçimsiz bir zamanda geldiniz çocuklar, dedi. Sizi karşı, bu durumda mahcup olacağım ama herhalde beni anlarsınız.

Ben hemen atıldım.

— Aa... Tabii tabii... Zaten fazla kalacak değiliz. Biz sadece, sizden bir randevu almaya geldik. Şey... Röportaj ve resim için.

Beş-on dakikalık kısa bir

✱

AMAN GÖRÜNMESİN ★
«Ört pencereni, Ahmet Efendinin kızı» demiş şair.
Doğru mu, yatan mı bilemeyeceğim.

EN TALİHLİLER ★ *Bu işte, galiba en talihliler kumları. Deniz kumları. Beyefendiciğim, kumlara yerinizi değiştirmek istemez misiniz?*

konuşma neticesinde, ertesi gün için bir randevu aldık.

★

Caddeden, sağa sapınca, dik bir bayır başladı. Onbeş - yirmi metre ya yürüdük, ya yürümedik ki bir apartmanın önünde durduk. Kapıdaki zillerin üzerindeki yazılardan aradığım ismi bulunca düğmeye bastım. O anda kolumdaki saat gözüme ilişince, kırk dakikalık bir rötar yaptığımızı yeniden hatırladım. Ayıp olmuştu. Bir mazeret bulmak lâzımdı. Neyse... Sonra düşünürüz...

Daire kapısı önüne geldiğimizde, hafif aralık duran kapının arka tarafında Özcan hanımı bekler bulduk. Ben onun konuşmasına meydan vermeden ve hiçbir girişe lüzum görmeden:

— Özür dileriz... Kırk dakika... demeye kalmadan, lâfi ağzımdan alıp:

— Zararı yok. Zaten daha evvel gelseniz dahi beklিয়েcektiniz. Ben de makyajımı falan daha henüz bitirdim, diye tamamladı.

— Şey... İstanbul... Trafik meselesi... Malûm ya... Hep kırmızı lâmbalar, dur işaretleri... Ne aksi tesadüf... gibi bir sürü kelimeleri, bozuk düzen arka arkaya sıralıyarak vaziyeti izaha çalıştım. Mademki hazırsınız, hemen çı-

kalım bari. Çünkü vakit bir hayli ilerledi de.

Hep beraber, aşağı inip, bizi bekleyen kaplumbağa bozuntusu Volks-Wagen'e atladık. Dizlerimiz göğsümüzde olduğu halde, rahat (!) koltuklara kurulduk. Hani bu arabalar da tam yazın binilecek cinsten şeyler değildi. Belediye otobüsleri dahî bunlardan çok rahattır zannedirim.

Topkapı'yı geçip de Londra asfaltına çıkınca, altımızdaki külüstür, küheylân kesildi mübarek. Büyük bir canavarın, korkunç açlığı ile yolu yiyordu.

Pencerelerden içeri dolan rüzgâr, ön tarafta oturan şoförün söylediklerini duymamıza engel oluyordu. O ise bundan habersiz, boyuna anlatıyordu. Yok efendim bu arabanın motoruna çekiçle vurup kızmazsanız ârıza yapmazmış, dört liralık benzinle yüzüymü kilometre gidermiş falan...

Biz ise arkada, tamamen başka mevzulara girmiş konuşuyorduk. Özcan Tektül anlatıyordu:

— İlk defa «Çadır Güllü» isimli filmde sanat kaabiliyetimi gösterebildim. Halbuki daha evvelce de birçok filmlerde oynadım ama, böyle bir imkân ilk defa o filmde geçti elime. Diğerleri ise küçük

küçük kompozisyonlar oldu — O filmde, kimi canlandı-
ğu için, pek büyük, oyun im-
kânları bulamadım. rıyordunuz? diye sordum.

— Valla film içindeki adımları

AMA YOOO... ★ *O kadar uzun boylu değil, çok dikkatli bakıyorsunuz. Biraz arkanızı döner misiniz?*

KADIN VE DENİZ ★ Her ikisi de aynı şey. Mamağın resimindeki samimiyetleri de bunu ispata kâfi gelir zannedirim.

unuttum ama, bir çingene kı-
zıydı canlandırdığım. Dansöz-
dü hem de. Onun saf aşkı ve
kivrak dansını anlatıyor-
du eser.

— Sözü açılmışken, size
dans hakkında da bazı şey-
ler sorsam?

— Hay hay... Buyurun.

— Dansa ne zaman başla-
dınız?

— Dansa mı dediniz? İşte
bunu hatırlamak mümkün
değil. Kendimi bildim bileli
dansı sever ve oynarım. Ama
hakikî bir dansöz olarak, sah-
nede dansa başlamam çocuk
denecek yaşında başlar. On
üç veya ondört yaşındaydım
o zamanlar.

— Peki ilk defa seyirci ö-
nüne çıktığınızda neler his-
settiniz?

— Herşeyden evvel çok
korktum. Müthiş heyecanlan-
dım da.. Elim ayağım şiddet-
le titriyor, ne yapacağımı, el-
lerimi ve ayaklarımı nereye
koyacağımı bilemiyordum.
Fakat bu pek uzun sürmedi.
İkinci ve daha sonraki dans-
larımda, seyirci ile çabucak
kaynaştım ve onlarla yakın
bir dost oluverdim âdeta.

Arabamız o sırada, Büyük-
çekmece'den cehennemî bir
süratle geçiyordu. Havanın
sıcak ve denizin müsait ol-
ması, bütün herkesi yollara
dökmüştü. Mayosunu, şortu-
nu kapalı denize koşuyordu.

Biz ise, daha تنها bir yer
bulup resim çekmek istiyor-
duk. Şoförle foto muhabiri,
gözlerini önümüzdeki yola
dikmişler, etrafı tetkik edi-
yor ve bu işe müsait bir yer
araştırıyorlardı.

— Sinema ve bizim sinema-
mız hakkında neler düşünü-
yorsunuz?

— Herşeyden evvel sinema,
en az dans kadar sevdiğim
bir mevzu. Dansta olduğu ka-
dar, sinemada da kaabiliyet
sahibi olduğuma inanıyorum.
Ve bu yolda gerekli çalışmayı
ve azmi gösterip, iyi bir sine-
ma oyuncusu olmaya gayret
edeceğim. Türk sinemasına
gelinceeee... diye uzatarak ko-
nuştur burda. Ben merakla:

— Evet? Türk sinemasına
gelince?

— Herşeyden evvel benim
fikrime göre Türk sineması,
dünyanın en karışık bir bil-
mecesi. Hattâ, çözülmesi
mümkün olmayan «Büyük İ-
skender'in Kör Düğümü» gibi
birşey. Hiç kimsenin ne yap-
tığından haberi yok. Gerçi bu
arada bazı ümit verici hamle-
ler yok değil ama bir sistem
ve projeye dayanmayan bu i-
lerlemeler devamsız ve kesin-
tili oluyor.

— Peki bu hususların düzel-
mesi için ne gibi tedbirler al-
ınması istiyor veya düşün-
üyorsunuz?

— İskender'in yaptığını.

— Yani?

— Kesip atmayı. Kanser ha-
line gelen bazı faydasız ve
hattâ zararlı bazı unsurları
kesip atmayı. Tabii böyle bir
iş yapabilmek için de devle-

tin yardımı lâzım ve hattâ
şart diyebilirim.

Geniş, rahat ve dümdüz
Londra asfaltında âdeta ka-
yan arabamız, İstanbul'u çok
gerilerde bırakmıştı. Bir hay-
li açılmıştık. Bu ne iştir? di-
ve düşünüyordum kendi ken-
dime. Koskoca İstanbul'da
denize girecek تنها bir yer
bulamamıştık. Haydi ondan
vazgeçtik ama, kilometreler-
dir gittiğimiz halde, gene de
şöyle rahatça resim çekebi-
lecek bir yeri halen bulama-
mıştık.

Ama nihayet Kumburgaz'a
gelince, ortalık birdenbire
tenhalaşmıştı. Pek öyle kala-
balık yoktu buralarda.

Güzel bir yer seçip, arabayı
bir kenara park ettik. Deniz,
hava, kum velhasıl herşey
tam istediğimiz gibiydi. Gü-
zel pozlar çekebilecektik.

Foto Fazıl, uzun bir zaman
makina ve flaşını hazırla-
makla vakit geçirdi. Bu arada
biz de biraz yüzmek fırsatını
bulduk.

Yıldız ve Sinema

(18. sayfadan devam)

Pek acemice uvdurduğum bu yalan bir bakıma vaziyeti kurtardıysa da, gene de devirdiğim çamı düzeltmek kabiliyetim olmadı. Vaziyeti kavrayan babası, büyük bir olgunluk göstererek sözü değiştirmeme yardımı etmiş olmak için:

— Eeee... Anlat bakalım evlât... İşler nasıl? Bırak şu film işlerini de biraz da kendi işlerimizden bahsedelim. deyince, denize düşen yılanı sarılır misali, tereddüt dahi etmeden yalan yanlış bir sürü şeylerden bahsetmeye başladım.

Ondan sonra dağılan mevzu ile bambaşka konulara geçip uzun uzun konuştuk.

Bu arada ta Gaziantep'ten kalkıp kendisini ziyarete gelen bir seyircisi ile de yakından alakadar oluyordu. Delikanlı Antep'in meşhur bir tatlısından getirmişti. Hoş bir lezzeti vardı tatlının... Buruk ve tatlı...

Akşam olmak üzereydi. Gitmek zamanı gelmişti. Yavaş yavaş davrandım. Israrlarına rağmen kalktım. Hepsine ayrı ayrı veda ettikten sonra tam kapıdan çıkarken, beni uğurlayan Fatma'ya deminki suali sordum:

— Söyle bakim, duyduklarımın aslı var mı? Yani şey... Aşık olduğuna dair çıkan dedikodular?...

Birden kaşlarını çatı. Yüzüne sert bir ifade vermeye çalıştı. Fakat olmadı. Çatılmış kaşlar ve gülmek için ısırıldığı dudakları ile sertçe konuşmaya çalıştı ama olmadı. Birdenbire:

— Beni başlatma şimdi... Sanki bilmiyorsun da... Hem

sen bana bunu ne soruyorsun? Gazeteci değil misin? Git de öğren. Ben mi sana söyleyeceğim? Yağma yok... Böyle oturduğun yerde gazetecilik olmaz.

— Şey... Ben birşeyler duydum zaten ama bir de sana sorayım dedim de.

— Şimdi, ağzımı bozdura-

caksın ha... Beni, bir defacık olsun kızdırmadan gitsen olmaz sanki...

— Şaka yaptım... Kızma...

— Zaten ben ilk geldiğin zaman anlamıştım bir iş için geldiğini... Bir de bana şahsi ziyarete geldiğini söylüyorsun. Çocuk mu kandırıyorsun? Vallahi de, billâhi de bir

dahaki sefere böyle...

Sonunu dinlemeden, kendimi hızla sokağa attım...

Arkamdan pencereye çıkmış, yemininin sonunu duyurmaya çalışıyordu...

Süratle köşeyi dönüp gözden kayboldum...

Yemin edememişti nasıl olsa...

Konca Gibi Taze

Pürüzsüz bir cilde sahip olmak için Vitamini **NESLON** güzellik kremini kullanınız Sizi tereddütsüz neticeye ulaştıracaktır
Dr. Winter formülü

NESLON

SİN — 10

Yıldızınız hangi
rengi sever?...

KÂMİL CANSU FİRMASI İLE SİNEMA DERGİSİNİN HAZIRLADIĞI ÇOK ORJİNAL HAFTA SONU TATİLİ YARIŞMASINI ÖZGÜ REKLAM TAKDİM EDER:

BU ORJİNAL YARIŞMAYA KATILMANIZ İÇİN, yukarıda resimlerini gördüğünüz Film Yıldızlarımızın hangi rengi tercih ettiklerini doğru olarak bilmeniz lâzımdır. Doğru bilenler arasında çekilecek kurada kazanan talihli, hafta sonu tatilini dilediği herhangi bir kimse ile birlikte güzel İstanbul'umuzun en güzide lüks bir otelinde CANSU Firmasının sağlayacağı unutulmaz 2 gün geçirecektir.

CA - KA, Saniyede Güzelleşmenin Parolasıdır.

CA - KA Krem Puf, Yüzünüzdeki kırışıklıkları izale eden rakipsiz pudradır.

UNUTMAMALISINIZ Kİ BU TALİHLİ SİZ OLABİLİRSİNİZ!

Bu orijinal yarışmaya katılabilmemiz için alacağınız bir adet CA-KA Krem Puf Pudrası kutusunun altında bulunan yıldızlı CA-KA etiketini dolduracağınız kupon ile birlikte aşağıdaki adrese göndermenizi rica ederiz.

Yarışmaya katılabilmemiz için kuponlarımızı en geç 25 Ağustos 1961 tarihinde elimize geçecek şekilde yollamalısınız.

CA-KA YARIŞMA KUPONU

- ★ LEYLÂ SAYAR ..... rengi sever
- ★ MUZAFFER NEBİOĞLU ..... rengi sever
- ★ CAVIDAN DORA ..... rengi sever.

ADRESİM : .....

.....

KÂMİL CANSU (CA-KA Yarışma Servisi) Marpuççular Cad. Çarşı Güürün Han Kat: 3

Eminönü - İSTANBUL

(Başarılı 24. sayfada)

bir metanet ve görünüş vermiştir.

Diğer sanatçılarımızdan ayrı ve bambaşka bir havası vardır Hayati Hamzaoğlu'nun. Tam bir taşra çocuğu... Özü-sözü tok. Dobra dobra dedikleri tipin ta kendisi... Arkadaş canlısı, fedakâr, çilekeş. İnsanlığın, daha doğrusu erkekliğin bütün mertçe özelliklerini sinesinde toplayan tipik Türk delikanlısı. Özüne ne zaman görsem, aklıma gelen birşey gelir. Ne yalan söyleyeyim... Teşbihte hata olmaz derler. Ben de genç jüriümüzü her görüşte, müzede gördüğüm leventler gelir aklıma. İri, sağlam vücutlu, güneş rengi tenli, pala bıyıklı ve nedaleli leventler... Müzenin bir köşesinde öylece sessiz ve hareketsiz, çile doldururlar. Kimseyi incitmezler. İşte tiyatro jönümüz de aynı özellikleri sinesinde toplamıştır.

Beyaz perdeye girişi henüz pek eski olmamakla beraber, bu kısa zaman içinde sanat kabiliyetini ispat etmiştir. Son zamanlarda seyrettiğimiz «99 Mustafa» filmiyle bilhassa emayüz etmiş, filmciler ve seyirciler tarafından aranan bir sanatçı durumuna girmiştir.

Çetin Karamanbey'in «Telli Kurşun» adlı kordelâsında, Fâtma Girik'le beraber başarıya nail olan Hayati Hamzaoğlu bu filmiyle de sanat âlemindeki yerini tamamen sağlamlamış bulunuyor. Bunu sanatından başka, biraz da uysal ve çalışkan olduğuna hamletmek yerinde bir hareket olur zannedirim. İş başında gayet ciddi, çalışkan ve itaatkâr oluşu ile de bilhassa dikkati kendi üzerinde toplamaktadır.

«99 Mustafa» ve «Telli Kurşun» dan başka daha birçok kordelâlarda başrolü oynayan genç sanatçımızın ayrıca başarılı birçok kompozisyonları da dikkate değer. Son olarak Metin Erksan'ın «Gecelelerin Ötesi» adlı kordelâdaki başarılı kompozisyonu ise bunlardan bir tanesidir.

Genç aktör, hâlen Cumhuriyet Film'in, yönetmen Fikret Uçak'ın yönetiminde hazırladığı «Ölüm Kayahkları» adlı kordelâda başrolü oynamaktadır.

Genç oluşu ile beraber çalışkanlığı ve oyun kabiliyeti ile de bizlere çok şeyler vâdeden Hayati Hamzaoğlu, bu yıl içinde bizlere başarılı o-

Tıraştan cildiniz tahriş oluyorsa

terkibinde sabun-bulunmayan, traş fırçasına ihtiyaç bırakmayan ve aynı zamanda bir krem vazifesi gören **Glider** traş müstahzarını kullanınız

BİR WILLIAMS MUSTAHZARIDIR

FAAL 2-4

yunlar verecek ve sanat kabiliyetini bizlere bir defa daha kabul ettirecektir. Çünkü, daha şimdiden, ismi en çok bahis konusu olan sanatçılar safında yer almıştır.

CİLD KAPAĞI ALMAK İSTEYEN OKUYUCULARIMIZA

1 — SİNEMA dergisi, yeni abone olmak isteyenlere bir kolaylık olmak üzere, dergiye bir yıllık abone olacak okurlara,

BİRİNCİ CİLDİ HEDİYE EDECEKTİR...

26. sayıdan itibaren bir senelik abone bedeli olan 60 TL. sını dergimiz adresine gönderenlere, birinci sayıdan 26. sayıya kadar olan birinci cildimiz bedava olarak verilecektir...

2 — Birinci cildin kapaklarını almak isteyen abonelerimize de, arzu ettikleri takdirde,

ödemeli olarak 5 TL. mukabilinde gönderilir.

3 — İkinci cilde abone olmak istemeyip de, birinci cildi almak isteyenlere, bu cildi 25 TL. sana adreslerine ödemeli olarak gönderilir.

4 — Elleri birinci cilde ait yirmi beş sayı bulunup da, onları hususi kapaklarımızla ciltlemek isteyenler için dergimiz bir kolaylık daha düşünmüştür. Elleri dergilerle beraber, 10 TL. sını dergimiz adresine gönderenlerin ciltleri en kısa zamanda kendilerine gönderilecektir.

Müracaat etmekte acele ediniz...

EVLENİYORLAR MI?

(Yazın İç Sahifelerimizde)